

Молодіжний Вісник

Громадська газета №35(60) травень-червень 2010 року
Державного професійно-технічного навчального закладу
"Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище"

<http://vmvpu.vn.ua>

Н - *Золота медаль* у конкурсі інноваційних розробок міжнародної виставки навчальних закладів "Сучасна освіта в Україні 2010";

А - *Срібна медаль* у конкурсі інноваційних розробок Дванадцятій міжнародній виставки навчальних закладів "Сучасна освіта в Україні 2009";

Ш - *Почесний диплом* "За особистий внесок у розвиток інновацій" (директор ДПТНЗ "ВМВПУ" О.Д. Дмитрик);

І - *Почесна грамота* "За проявлений професіоналізм" у II етапі Всеукраїнського конкурсу фахової майстерності, професія "Кухар" (Громович Марина, гр. № 8);

Д - *I місце* серед команд ПТНЗ області з баскетболу (юнаки);

О - *Свято обдарованої молоді* "Зоряний шлях", премійовані та нагороджені почесними грамотами 150 учнів училища;

С - *III місце* за програмою Спартакіади ПТНЗ області з міні-футболу (юнацька збірна);

Я - *Диплом I ступеня* за перемогу в обласній виставці-конкурсі флористичного дизайну (Загон Оксана);

Г - *Диплом за перемогу* в обласній виставці-конкурсі флористичного дизайну, номінація "Креативна ідея" (Калінушка Марина);

Н - *Диплом за II місце* в обласному фестивалі-огляді художньої самодіяльної творчості учнів ПТНЗ «Подільські зорі» - вокальний ансамбль «ВМВПУ» (худ.керівник О.Чорна);

Е - *Диплом за III місце* в обласному фестивалі-огляді художньої самодіяльної творчості учнів ПТНЗ «Подільські зорі» - дует Петлінська В., Кучерук М. (худ.керівник О.Чорна);

Н - *I місце з міні-футболу* за програмою Спартакіади ПТНЗ області (збірна дівчат);

Я - *Отриманий Грант* у сумі 30 000 гривень у рамках реалізації обласної Програми розвитку інформаційних телекомунікацій та інноваційних технологій у закладах освіти області 2006-2010.

Н - *Лауреат конкурсу* у номінації «Інновації у професійно-технічній освіті» у виставці-презентації: «Інноватика в освіті України-2009»;

Н - *II місце* у Всеукраїнському конкурсі Web-дизайну - Снідевич Андрій, номінація «Web-програмування»;

Я - *II місце* в обласному етапі X Міжнародного конкурсу знавців української мови імені П. Яцика (учениця гр. №29 Гнатюк М., викладач Мазуренко С.П.)

ПІДСУМОК НАВЧАЛЬНОГО РОКУ

Час невпинно наближає нас до знаменної події у житті навчального закладу. 64-й випуск святкуватимуть працівники та випускники 2010 року. Ось і ще один навчальний рік промайнув у напруженій творчій праці колективу. Для створення найсприятливіших умов навчання зміцнювалась матеріально-технічна база, продовжувалась реконструкція навчально-виробничих та побутових приміщень, вдосконалювались форми та методи організації навчально-виробничого процесу. Педагогічний колектив працював творчо, перебуваючи в постійному пошуку, і це принесло результати. За впровадження проекту "Організація допрофільної підготовки учнів загальноосвітніх шкіл

на базі ПТНЗ", училище посіло I місце та отримало Грант в сумі 30 000 грн. від Вінницької обласної ради. У Міжнародній виставці "Сучасні навчальні заклади-2010", за розробку та впровадження інноваційних технологій навчання у ПТНЗ, навчальний заклад нагороджено золотою медаллю. Чималим досягненням стало присвоєння училищу титулу "Флагман освіти і науки України 2009 р."

За вагомий внесок у розвиток освіти, викладач Ткачук Г.Е. була удостоєна звання вчителя-новатора, у Всеукраїнському конкурсі проєктів її робота зайняла п'яте місце. Педагогічний та учнівський колектив брали участь у всіх обласних конкурсах, оглядах, спортивних змаганнях і приємно відмітити, що у більшості з них посідали призові місця. В училищі постійно створювались умови для всебічного розвитку особистості учня з метою його

подальшої продуктивної діяльності.

487 учнів закінчує навчальний заклад, 21 з них отримують дипломи з відзнакою. Кожен вибирає, чи продовжувати учитись, чи йти працювати. У теперішній час вибір зробити нелегко, але отримавши ґрунтовні знання та навички кваліфікованого робітника, пройшовши гарну школу та гартування, випускники Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища впевнено долатимуть труднощі на життєвому шляху.

Хочу побажати кожному випускнику пам'ятати тих, хто дав їм путівку в життя, хто навчав та виховував; бути вдячними своїм батькам, пройти життєвий шлях з честю та гідністю.

Хай збудуться мрії кожного! Здоров'я, щастя, успіхів!

Директор ДПТНЗ "ВМВПУ"
О.Д.Дмитрик

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

ДОБРО ПОЧИНАЄТЬСЯ З ТЕБЕ!

ТВОРИ ДОБРО, БО ТИ - ЛЮДИНА

В Україні День захисту дітей святкується з 1998 року. Це не тільки галасливі і веселі святкування дитвори, але й нагадування суспільству про необхідність дотримання і пошани прав дитини, як необхідної умови для формування гуманного і благополучного суспільства.

Вже доброю традицією стало відвідування вихованців Вінницького дитячого будинку "Гніздечко", учнями нашого училища.

Цього року, з нагоди Міжнародного Дня захисту дітей, в рамках діяльності проєкту "Добро починається з тебе" та за підтримки адміністрації училища було організовано благодійну акцію "Твори добро, бо ти - ЛЮДИНА", активними

УЧНІ ГРУПИ №6 З НОВИМИ ДРУЗЬМИ

учасниками якої стали учні групи №6.

Учнями ДПТНЗ "ВМВПУ" були зібрані кошти, на які були придбані солодкі подарунки вихованцям дитячого будинку та засоби особистої гігієни.

Керівництво дитячого будинку було здивоване, що їхніх вихованців відвідала група хлопців. Вони запропонували поспілкуватися з дітками дошкільного віку та провести з ними час на спортивному майданчику. Було приємно дивитись як пожвавішали малюки: вони грали у футбол, квача катались на гойдалках, загалом весело проводили час зі своїми старшими товаришами.

Учні групи №6 виявили бажання ще не один раз відвідати малят.

Московський Б.А., Лукашенко М.М.,
Мельничук Л.В.

Шістдесят п'ята весна Перемоги

9 травня 2010 року весь народ України відзначив 65-ту річницю Перемоги у Великій Вітчизняній війні.

У нас не має жодної людини, яку б не охопило полум'я війни, тому для нас це не лише ювілейні дати, це трагічні і скорботні сторінки історії, які живуть і будуть жити в пам'яті народу, як безсмертний подвиг тих, хто не дожив до сьогоднішнього дня і мирно спочиває в знаних і безіменних могилах на рідній і чужій землі.

З цієї нагоди в училищі проведено низку заходів щодо ознайомлення учнів з історичними подіями 1941-1945 років та подвигом визволителів рідної землі.

Про ці трагічні дні розповів під час зустрічі з учнями учасник бойових дій, полковник у відставці Зубашков В.П., який в 17 років поїхав добровільно на фронт і визволяв Вітчизну до останнього дня воєнних дій. За участь в бойових діях Зубашков В.П. нагороджений багатьма орденами і медалями.

9 травня 2010 року педагогічний та учнівський колектив училища взяв участь в покладанні вінків та квітів до Меморіалу визволення по вулиці Київській.

Під час урочистого мітингу про сторінки бойового літопису Великої Вітчизняної війни, про безліч прикладів самовідданого героїзму і відваги, проявлених на фронтах бійцями нашої доблесної армії повідав для всіх присутнім полковник у відставці, голова комітету сприяння при Вінницькому військкоматі по роботі з офіцерами запасу, член президії міської організації ветеранів Геннадій Олександрович Єгоров.

Для наших земляків День Перемоги - це свято воістину улюблене і всенародне. Біля Вічного вогню на Меморіалі визволення, де відбувся мітинг-реквієм, панував справжній людський вир. При чому вшанувати полеглих земляків прийшли не лише люди старшого покоління, а й учні професійно-технічних училищ та шкіл.

На Меморіалах Вічної слави завжди панує скорбна урочиста тиша. Полум'я вічного вогнища, вічна пам'ять про синів і дочок, які не повернулися з поля бою, пожегтвували своїм життям заради життя на Землі.

Заступник директора з ВР Атаманенко Д.І.

На фото:
полковник у відставці Зубашков В.П.

Духовна цінність - складова розвитку особистості

Наше суспільство переживає важкий період оновлення. Перебудова суспільного ладу на демократичних засадах, виховання повноцінних громадян України спонукають до серйозного переосмислення ролі кожної людини в житті суспільства.

У сучасних умовах багато ваших однолітків втрачають духовні орієнтири, не вміють визначати життєві цілі. У них різко знижується рівень моральності, престижність знань. Простежується зруйнування межі між добром і злом, між моральним і аморальним. Щоб такого не сталося, кожна особистість повинна усвідомлювати мету, задля якої вона живе, відчувати значущість, відповідальність за все, що робить, розуміти, що життя - це постійна боротьба зі злом у ім'я перемоги добра на землі.

Важливо зазначити, що проблема морально-етичних цінностей виникла не на сучасному етапі розвитку суспільства. До неї здавна звертались філософи, педагоги, науковці, письмен-

ники. Усіх хвилювало питання: "Які цінності мають бути пріоритетними?". Це питання залишилось актуальним і до сьогодні. Чітко визначеної відповіді на нього не існує. Кожна людина робить свій вибір цінностей, враховуючи при цьому вже існуючі цінності суспільства, в якому вона живе.

Поряд з цим, важливо зазначити, що формування духовно розвиненої особистості не відбувається автоматично. Воно потребує багато зусиль, які особистість спрямовує на реалізацію своїх індивідуальних можливостей духовного зростання. Розвиток духовності відбувається на основі засвоєння людиною релігії, звичаїв, обрядів, мистецтва, науки тощо.

Отже, духовні цінності - це фундамент внутрішнього світу кожної людини, якому не можна навчити за допомогою настанов. Можна лише вказати шлях, але не можна примусити по ньому йти. Тому формування вищезазначених духовних цінностей у вас і ваших однолітків сприяє вихованню активного громадянина своєї держави.

Підготувала Лиса Оксана Іллівна

ПАМ'ЯТЬ

Старий дуб височить серед поля,
Одинокий кремезний стоїть,
Ані скнарість людська, ні недоля
Не зламали його верховіть.
В сорок п'ятім проріс в землі жолудь,
Вже війна відійшла, відгула...
Десь-то був у кишені у когось,
Може, пам'ять про когось була.
Розказала бабуся старенька,
Що жила тут поблизу. в селі:
- П'ять солдатів, зовсім молоденьких
Якось з лісу до нас прибрели.
Я боялась гвинтівок, набоїв,
Пахло димом і болем від них.
Кров'ю сходили зранені двоє,
Старший ввечері зовсім затих.
Одного називали Арсеном,
Стільки суму у сірих очах,
Усміхався крізь силу до мене,
Жартував, що подерся в корчах.
Замість іграшок мала жолуддя -
Гралась, доки була сама,
Якось в душу дитячу запала
в його чубі срібляста зима.
Гімнастерка на плечах роздерта...
Робив з жолудів звірів мені.
А долоня широка і тепла,
Як у тата, що був на війні...
Сивий ранок забрав їх з собою.
Стріли німців он там, за селом,
Те відлуння короткого бою
Ще й сьогодні приходять зі сном...
Поховали вночі усіх разом,
По війні ще поставили хрест,
Біля нього і випнувсь раптом
Цей дубок і потягся вверх.

Мазуренко Світлана Павлівна

СПОГАДИ ВІННИЧАН ПРО ПЕРШІ ДНІ ВІЙНИ

"Сиділи у товарних вагонах, як мухи. Вагони підкидало і трясло. Думали: "Ну, все, кінець усім зараз буде", - згадує Ганна Гукова

Для вінничанки Ганни Гукової перший день війни запам'ятався страшним літаком.

Мальовниче містечко Бірча, що на Західній Україні, розташовалося неподалік від польської границі. Його жителі на

світанку 22 червня 1941 року почули незнайомий гул авіатехніки. Старший брат Ганни Гукової вибіг із будинку подивитися, що за літак підняли в небо в таку рань. Побачивши чорний хрест на крилі бомбардувальника, брат вигукнув: "Це фашистський літак!"

- Так ми зрозуміли, що почалася війна, - каже Ганна Гукова. - Як діти офіцера, ми були в курсі військової обстановки. Батько в цей час був на роботі, всю ніч готувався до відкриття військових таборів. Потім він нам розказував, що цей літак обстріляв ліс, де була розташована військова частина. Значить, німцям було відоме місцезнаходження секретних об'єктів.

Ще в 1939 році батька Ганни разом із сім'єю перевели в Бірчу з Вінниці у складі військової частини, тому з початком війни всі 35 вінницьких сімей негайно почали евакуацію. Швидко повантажили на брички (так називають на Західній Україні вози) перше, що попалося під руку. Поїхали на станцію Перемишль, щоб звідти потягом дістатися Вінниці.

- Приїхали туди, а на вокзалі метушня, всі бігають, усім кудись треба. Ми змушені були почекати, поки дадуть потяг до Вінниці. На станції ми вперше потрапили під бомбардування. Сиділи у товарних вагонах, як мухи. Бо вагони підкидало і трясло. Думали: "Ну, все, кінець усім зараз буде". Але, слава Богу, минулося, і цілі й нешкоджені ми доїхали до рідного міста.

Ганна Іванівна під час війни була учасницею партизанського руху. За це отримала звання "Учасник бойових дій". Стільки всього пережила під час воєнних лихоліть, але залишилась оптимісткою, і заряджає своєю енергією всіх навколо. Зараз, незважаючи на вік, займається активною громадською діяльністю. Є членом ветеранської організації Ленінського району. Провідує своїх ветеранів-партизан, які самі вже не можуть відвідувати громадські заходи. Одні жінці, якій дуже важко самостійно ходити, "вибила" спеціальні "ходунки". Співпрацює також із кількома школами, співає в ансамблі "Берегиня". Про неї знайомі кажуть: "Дасть фору ще й молодим".

Рятували портрети членів Політбюро

Ольга Скорик народилася і виросла на Старому Місті. Закінчивши школу, вступила до педагогічного інституту. Коли розпочалась війна,

їй було 20 років, навчалась на третьому курсі.

- 23 червня ми мали здавати останній екзамен - із західної й античної літератури, - розповідає Ольга Петрівна. - Тому напередодні ми з моєю подругою Олею були в мене вдома, сиділи на яблуні: я на одній гілці, а вона - на другій, і вчили конспекти. Раптом ми почули, як по гучномовцю повідомляють, що почалась війна. Ми одразу побігли до інституту. Кинулися в зал рятувати найдорожче - портрети членів Політбюро на чолі зі Сталіним. Їх знімали, бережно замотували в одяг і ховали в підвал.

Цей день Ольга Петрівна згадувала ще не раз і не два. Через три роки однокурсниця, краща подруга і тезка, з якою на яблуні зубрили конспекти, написала наклеп: "Коли ми знімали портрети, Ольга Скорик виколола очі Сталіну". Написала це не тому, що бажала подрузі зла. Просто вона вийшла заміж за агента КДБ, в нього був план на арешти: його потрібно було виконувати. Результатом цього наклепу були дев'ять років ув'язнення, хвороба та смерть сина і розстріл чоловіка.

Любов до життя Ольги Петрівни перемагає всі труднощі.

«Ішли з базару і нам сказали, що почалася війна» Олександрю на початок війни виповнилось тільки 14 років.

- Була неділя, ми пасли корів, - розповідає

Олександр Іванович Дусар. - Люди, які йшли з базару у Вороновиці, сказали, що почалась війна. Але ми, діти, не сприйняли цього серйозно. Бо ж нам завжди розповідали, що наша держава настільки сильна, що навіть якщо почнеться війна, то ми ворогів шапками закидаємо.

Не закидали. Згодом Олександр працював на примусових роботах - відбудові шосейної дороги Вінниці - Умань.

Олександр Іванович розповідає про діяльність Товариства колишніх в'язнів, репресованих та їх дітей, яке він очолює.

Страшна звістка після випускного...

"Ой, синочки мої, біда: війна почалася!" - сказала нам із братом мама", - згадує перший день війни Павло Карпенко

Повернувшись із випускного балу на світанку, 14-річний Павло зі старшим братом лягли спати на сіннику. Об 11.00 їх розбудила стурбована мати: "Ой, синочки мої, біда: війна почалася!" Під впливом спогадів ветеран Павло Карпенко розхвилювався, не в змозі стримати сльози...

- Напевно, у нашому Тиврівському районі дізналися про початок війни тільки після виступу Молотова по радіо, - розповідає Павло Васильович. - А над Вінницею літали бомбардувальники, як мені сказали, вже із самого ранку.

Він зізнається, що зразу не зрозумів усього змісту цього страшного слова "війна". Лише коли по селу почали забирати чоловіків, хлопчина дізнався, що з фронту вони можуть не повернутись. Усе село кричало і плакало. Першого ж дня пішли захищати Батьківщину його батько і

старший брат.

Хлопець із мамою залишилися на окупованій території, тому що німці були на вінницькій землі, як каже ветеран, уже через десять днів після початку війни.

- Наше село переділили по зонах німці і румуни. На правій стороні Бугу стояли румуни, а на лівій - німці. Нам пощастило: ми опинилися у румунів. То в нас навіть євреї вижили, їх просто у гетто виселили, там вони і пережили окупацію. А німці євреїв нещадно винищували.

На передову Павло потрапив у 17 років, у 1944 році. Спочатку служив у протиповітряних військах, та після контузії став розвідником. І неповнолітнім парубком розписався на стіні рейхстагу. Як перший замісник Ради ветеранів, хоче привітати з 90-річчям іншого ветерана, який пройшов Велику Вітчизняну війну від першого до останнього дня, - Сергія Васильовича Дем'янюка. Він святкує ювілей 26 червня.

Спогади про війну завжди викликають хвилю емоцій.

по радіо пускали лиш запальні пісні

Антон Безноско вже майже 50 років проживає у Вінниці, а в 1941 він був 17-річним хлопцем і жив у селі під Бердичевом. Саме закінчив десять класів - 20 і 21 червня святкували випуск.

- Вранці, близько шостої години, 22 числа батько з братом пішли на роботу на завод, однак уже через

годину повернулись і розповіли, що почалась війна і завод готують до евакуації, - розповідає Антон Семенович. - Тут мама каже: "Антошо, подивись, якісь літаки летять". Я дивлюсь, а там дев'ять німецьких літаків. Вони бомбили Київ і Житомир і повертались через Бердичів. Ну, я й кажу: "Мама, це німці".

В Антона був власноручно змайстрований радіоприймач, він підбіг до приладу, одягнув навушники і почав уважно слухати, що ж там повідомляють. Однак наступні п'ять годин трансливали тільки запальні радянські пісні. Тільки о 12 годині до радянського народу звернувся Молотов, який повідомив про початок війни.

П'ятого липня Антон Семенович ішов у військомат із речами у шкільному ранці. Нині він полковник.

У 20 років брав Берлін

Івана Гончара війна застала у неповних 16 років.

- Я тоді жив у селі Осипенках Немирівського району, - згадує Іван Денисович. - Одного дня ми побачили, що по небу над селом тричі пролітали літаки-"шістки". Відчули, що щось негаразд, а згодом усе підтвердилося: сказали, що почалась війна. І мама, і батько дуже засмутились. Практично одразу на фронт мобілізували

старшого брата.

А через кілька років на війну пішов і сам Іван, де встиг дуже багато: і Одер форсував, і Берлін брав.

Іван Денисович досі займає активну громадську позицію, він є членом ради Асоціації пенсіонерів Поділля.

Кожен з нас мріє про щастя, любов, підтримку друзів і коханої людини. Але не кожен має все, що бажає. Хтось думає, що щастя - це те, коли поряд з тобою є людина, яка не сумує, радіє разом із тобою, підтримує тебе. А хтось думає, що щастя - це коли ти кохаєш і тебе кохають. На мою думку, щастя - це момент, і не кожен у змозі його спіймати. Адже в нашому житті не все доб-ре: бувають і біди, і радості. Щастя - це коли тебе в радості і в горі підтримує близька людина. Саме тоді, коли через декілька років ти разом зі своїми дітьми будеш разом сміятись, ти зрозумієш, що це - щастя. І це все лише момент. Адже далі всі роз'їдуться, і все буде як завжди. Ти залишаєшся один, проте не потрібно сумувати. Треба вміти шукати щастя у всьому, навіть у крапельці дощу, яка щойно випала з неба. Адже вона є щастям для травички, землі. Можна просто милуватись природою і радіти, це також щастя. Потрібно брати від цього життя максимально все, що можна взяти. Адже життя у нас одне. І ні в якому разі не потрібно сумувати, потрібно жити і вірити, що щастя є, і воно вже близько.

Штогрин Юлія

У чому полягає сенс життя?

На мою думку, сенс життя - це коли людина мріє про життя і старається, щоб щонебудь нагадувало про те, щоб вона дійсно прожила це життя недаремно. Кожен розуміє по-своєму, що таке щастя. Я гадаю, що життя - це той момент, коли людина дійсно щаслива. Коли я зустріла свою подругу і не побоялася запитати, що для неї оз-

начає слово щастя. І вона мені відповіла що щастя - це дійсно той момент життя, який людина повинна цінити. І тоді буде приємно, коли згадуєш той момент з життя. І навіть у важку хвилину це може

ти тобі допомогти. Але точної відповіді на це питання я не знаю. А в майбутньому мені б хотілося дізнатися про це. У цьому і полягає сенс життя. Цінуйте життя, а разом з ним щастя. Коли мені було дуже важко, я згадала той момент, коли було все добре, і мені стало легше жити на цій землі.

Москалюк Віта

Щастя - момент. Далі вже буденщина, пошлість. (В.Винниченко)

На мою думку, щастя - це незабутній момент, це мрія людини, яка здійснилась. Тому я погоджуюсь із висловом В. Винниченка, що все-таки щастя - це момент. Я теж так вважаю, тому що я пережила такий момент і думаю, що інші люди також відчували це на собі.

Колись у мене була мрія - співати, але мені говорили, що це просто мрія, і що нічого доброго з цього не вийде. Але я почала досягати своєї мети, почала тренувати свій голос. І коли я перший раз вийшла на сцену, я зрозуміла, що моя мрія збулась. І це було для мене щастям.

Дмитрієва Світлана

Я погоджуюсь із цією думкою, адже в кожного в житті є моменти несподіваності, щирості, непередбачуваності так як і буденщини, пошлості, ненависті, брехні.

Та є моменти щастя, вони підтримують нас у житті; незабутні моменти, які зігрівають душу. Такі моменти допомагають зберегти дружбу та й просто людські стосунки.

У мене була подруга дитинства, разом ми одержували від життя безліч щасливих моментів, та коли подорослішали, наші дороги розійшлися. Я часто згадувала її, нашу дружбу, всі наші витівки, досягнення, які робили разом і мені захотілось її побачити. Пройшло два роки як ми не бачились і не підтримували ніяких зв'язків. Одного суботнього ранку, я взяла квиток і прихала до неї. Ми забули всі кривди і просто раділи, що вже ідемо по життю разом. Нехай щастя - це момент, та він незабутній!

Дурман Ляна

Що таке щастя?

Щастя - це коли людина досягає того, чого вона хоче, тоді вона стає щаслива. Коли зустрічається двоє людей, і у них є взаємне кохання - це також щастя. Коли людину поважають, вона також щаслива. Для мене щастя, коли поруч мої батьки, яких я дуже люблю, а також щастя, коли поруч мій коханий, я хочу щоб вони мене любили так, як люблю їх я, і тоді я буду дуже щаслива. Є люди, які щасливі тільки тому, що у них є гроші, але вони не знають, що за гроші не все купляється...

Бабенко Тетяна

На мою думку, щастя - це один момент всього життя. Для когось цей момент можливо не настав, а хтось тримав його за руку і

не втримав, а хтось за-думався над цим моментом, але вже було

пізно. Отак можливо щастя минуло й мене. Але раніше я не задумувалась над простими словами, які ми використовуємо в повсякденному житті: любов, щастя, довіра. Ми починаємо над ними задумуватись, коли щось втрачаємо. Для когось ці слова звучать як прочитана книжка, яка вже припала пилюкою. А потім раптом бачимо цю книжку в руках іншої людини і розуміємо, що потрібно цінити у цьому житті.

Василишина Альона

Щастя - це коли людина щаслива. Коли вона має другу половинку. Вона не думає ні про яке горе, постійно весела. Коли вона має підтримку від друзів.

Багато людей сьогодні вважає, що щастя в грошах, а я так не думаю, тому що гроші - це щастя, але невелике. Щастя - це коли люди люблять, кохають один одного і не забувають про це.

Мосендз Наташа

Що таке щастя? Над цим питанням замислювалися і замислюються люди кожного покоління. Але дати

кінцеве і остаточне визначення, що ж все-таки означає слово щастя ще ніхто не зміг. І не зможе, бо щастя кожен розуміє по-своєму, для кожного це щось своє. Для когось це новий куплений телефон чи комп'ютер, для іншого - це кохання, для когось поїздка на море - це щастя. А для мене щастя - це коли у моїй родині всі живі, здорові, коли я можу з ними поговорити, обійняти, і коли вони поруч.

І не треба ганятись за щастям, не треба від життя чекати чогось надзвичайного. Достатньо уважно подивитись навкруги і ти побачиш щастя у найпростіших, у самому буденному, у тому, що ти живеш, а життя - це найголовніше щастя.

Рогозіна Лідія

Щастя - це найпрекрасніший момент в кожного із нас, але для кожної людини щастя уявляється по-різному. Хтось вбачає це у своїх приємних спогадах, хтось у своїй роботі, а хтось у постійній підтримці своїх рідних та близьких.

Найбільшим щастям для мене є підтримка моїх близьких та рідних. Кожна хвилинка проведена із ними - щастя. Бувають моменти, коли дуже важко, коли потрібна підтримка, порада, навіть коли самотньо. Для мене щастя, що в мене є саме ті люди, які завжди мене підтримують, допомагають, на яких я можу завжди покластись. Навіть якщо нас розділяє велика відстань, то я все одно відчуваю їхню присутність, теплоту, радість, тому що вони завжди зі мною. Мені приємно їх радувати своїми досягненнями, успіхами. Також приносить їм свою щирість, доброту, підтримку на всі випадки життя. Ось що для мене являється щастям!

Лизогуб Світлана

Кожна людина мріє знайти своє щастя, але не завжди їй це вдається. Хтось вважає, що щастя - це тоді, коли біля тебе є людина, яка завжди тебе підтримає. А хтось вважає, що щастя існує в коханні.

На мою думку, щастя - це якийсь момент у нашому житті. Адже у кожної людини в житті траплялося щось цікаве і це запам'ятовувалося їй надовго. Кожна людина хоче мати друга, щоб розповісти про свої щасливі моменти, які траплялися у неї в житті. І згадуючи ці моменти, у неї на обличчі з'являється посмішка. Це може бути несподіване кохання, прогулянка з друзями, якась поїздка.

Я вважаю, що кожна людина повинна зберегти щасливі моменти глибоко у серці, про які вона буде розповідати своїм близьким друзям.

Цюпик Аліна

На мою думку щастя - це момент, який людина постійно згадує. Щасливі моменти можуть наступити несподівано, наприклад, коли людина закохалась, коли з нею відбулося щось цікаве, і вона може згадувати це з приємністю. Людина стає радісною, у неї з'являється посмішка на обличчі, і їй хочеться поділитися своїм щастям зі своїми рідними чи близькими людьми. Я вважаю, що щасливі моменти життя ми будемо завжди пам'ятати, і вони залишаться назавжди у наших серцях.

Галицина Ірина

XI Всеукраїнський ярмарок навчально-тренувальних фірм

Славетна черкаська земля! Батьківщина Тараса та Богдана! На весь світ відома своїми історичними пам'ятками! Саме цей край ми відвідали для участі у XI Всеукраїнському ярмарку навчально-тренувальних фірм, на якому ми повинні були показати наше вміння правильно оформляти ділові документи, вести переговори з представниками інших навчально-тренувальних фірм. Разом з нами у ярмарку брали участь НТФ з наступних міст: Київ, Черкаси, Івано-Франківськ, Луцьк, Хмельницький, Ізмаїл, Іллічівськ, Донецьк, Львів, Чернігів, Миколаїв.

XI Всеукраїнський ярмарок навчально-тренувальних фірм проводився на базі Черкаського Інституту Банківської Справи, де кожній НТФ було відведено місце для оформлення ярмаркового стенду.

Саме там нас очікували розчарування, оскільки він не відповідав тому, до чого ми готувалися. Але незважаючи на відчай ми зібралися з думками та за короткий термін змогли створити просто чудовий стенд, за який відповідно отримали нагороду, а саме Диплом у номінації "Ярмарковий стенд" за високий художній рівень композиції, професійний рівень обслуговування клієнтів, найкращу експозицію.

Та крім креативного оформлення стенду ми здивували журі довершеністю нашого каталогу та професійною презентацією товару, що входить до асортименту АТЗТ "Перлина Поділля", відповідно за це отримали наступні дипломи: Диплом у номінації "Презентація товару", за професійно розроблену, художньо оформлену презентацію і рекламу товару.

А також у номінації "Найкращий комерсант" відмітили ученицю нашого училища Даценко Тетяну (гр.№20).

Насправді ярмарок був дуже цікавий. Ми вдосконалили свої навички спілкування з клієнтами, на реальній практиці спробували зак-

лючити договори, виписувати накладні та вести активну співпрацю з навчально-тренувальним банком АКБ "Славутич". Крім того ми знайшли собі багато нових друзів. Найбільше ми подружились зі своїми "закарпатськими друзями" - навчально-тренувальною фірмою ТОВ "Смерічка" м. Івано-Франківськ та навчально-тренувальною фірмою ТОВ "Проскурів" м. Хмельницький.

Також на ярмарку було багато конкурсів, у яких розігрувалися різні призи. Ще були при-

водити з ними час, тому що незважаючи на свій авторитет вчителя, вони одночасно прості, веселі та цікаві.

Загалом виставка була дуже цікава і в той же час сповнена різними несподіванками. Але нам було приємно долати усі перешкоди, які траплялися на нашому нелегкому творчому шляху. Тому ми своєю роботою задоволені.

Дорогою додому ми активно обговорювали з Олександром Дмитровичем нашу роботу на ярмарку. За словами директора ми зрозуміли, що виставка йому сподобалась і в подарунок він організував нам чудову екскурсію славетним «місцям» Черкащини. Ми відвідали святе місце - хату Тараса. Це надзвичайно прекрасна старовинна споруда, яка розташована на фоні чудової природи та квітучих садів.

Саме під звуки переспіву солов'їв жив і творив малий Тарас. Велику роль у творчості Шевченка відіграв його улюблений дідусь Іван, за розповідями якого майбутній геній напише свою відому поему "Гайдамаки".

Нам провели дуже цікаву екскурсію, якою ми були задоволені. Ми хочемо подякувати Олександру Дмитровичу за наданий нам подарунок.

Автор Оранська А.
група №20

вітальний та прощальний концерти, які нам дуже сподобались.

У вільний від роботи час ми ходили на прогулянку разом із нашими викладачами Петровою Вікторією Олександрівною та Гавриш Наталією Леонідівною. Нам дуже сподобалось про-

водити з ними час, тому що незважаючи на свій авторитет вчителя, вони одночасно прості, веселі та цікаві.

Загалом виставка була дуже цікава і в той же час сповнена різними несподіванками. Але нам було приємно долати усі перешкоди, які траплялися на нашому нелегкому творчому шляху. Тому ми своєю роботою задоволені.

Дорогою додому ми активно обговорювали з Олександром Дмитровичем нашу роботу на ярмарку. За словами директора ми зрозуміли, що виставка йому сподобалась і в подарунок він організував нам чудову екскурсію славетним «місцям» Черкащини. Ми відвідали святе місце - хату Тараса. Це надзвичайно прекрасна старовинна споруда, яка розташована на фоні чудової природи та квітучих садів.

Саме під звуки переспіву солов'їв жив і творив малий Тарас. Велику роль у творчості Шевченка відіграв його улюблений дідусь Іван, за розповідями якого майбутній геній напише свою відому поему "Гайдамаки".

Нам провели дуже цікаву екскурсію, якою ми були задоволені. Ми хочемо подякувати Олександру Дмитровичу за наданий нам подарунок.

Автор Оранська А.
група №20

Садок вишневий коло хати,
Ставок, над ставом - та верба,
Куди Тарас ходив писати
Малим - вже генія слова.

І той садок, і буйні трави,
Ранкова пісня солов'я,
І в нім свята могила мами
-
Це все Шевченківські края.

Там дух його присутній
всюди:
В деревах, травах, долинах.
Там не забули його люди:
Він вічний в їх віршах й
піснях.

Прошли роки, та біла хата
Стоїть, описана в віках
-
Як символ мрії та завзяття,
Колиска мови! Волі шлях!

Савлук Юлія,
Група №20

Світ потребує доброти і милосердя

У період гострої економічної та політичної кризи в державі, я все частіше запитую себе: чому доля часто так жорстоко карає того, хто працює, прагне щастя, добробуту? Чому одні мають все, а інші - нічого? Чому безвихідь штовхає хороших людей на злочин? Важко знайти відповідь на ці питання... Хтось скаже, що в наш час виживають тільки "акули". Хочеться процитувати письменника Оскара Уайльда: "Бути греком - означає не мати одягу, бути людиною Середньовіччя - не мати тіла, бути сучасною людиною - не мати душі..."

Цей вислів сьогодні, гадаю, особливо актуальний. Справді, навіть сучасній людині душа? XXI століття диктує нові правила. Ми забуваємо про безкорисливість, взаємодопомогу та взаємопідтримку... Сьогодні кожна справа, розмова, навіть побачення, закінчується дискусіями про політику і особливо - про гроші.

Але маємо те, на що заслуговуємо. Я ж хочу поговорити про милосердя. Милосердя - це милість серця, жалісливість, м'якість, співчуття, ніжність, любов до людей. Здатність співчувати, співпереживати - це ознака духовної зрілості особистості. Заплакати від власної образи і болю простіше, ніж від чужої. Почуття милосердя вічне. Воно старе, як світ, у якому ми живемо. Але ми якось забули про нього. Милосердя - це не підкинути самотній немічній бабусі кілька зайвих у кишені папірців або копійок. Милосердя - це не перерахувати кругленьку суму на рахунок дитячого будинку, госпіталю чи будинку пристарілих. Я вважаю, що милосердя в жодному разі не може бути показовим шоу.

Мене дуже розчулив плач жінки, яка з останніх сил бореться і благає допомоги, бо для операції її онкохворої дитини потрібно аж 50 тисяч доларів! Це ціна сумки з крокодилячої шкіри від модного дому дамки з екрану... Шкода, але так є... Та й справа не лише в грошах. Справа в тім, що все це відбувається з нами - українцями! Це в нашій державі живуть найбагатші та найбільш бідні люди в Європі. Ми гордимось своїм героїчним минулим, але соромимось теперішнього. Але ж на те ми і люди, щоб жити не поодиночці і навіть не стадом, а єдиною сильною нацією, у якій панують добро, людяність та милосердя.

Лисенко В. учениця гр. № 19

КРОК ДО УСПІХУ

Людина, якій пощастило - це людина, яка робила те, що інші лише збирались зробити.

У сучасних соціально-економічних умовах першочергового значення набуває необхідність підготовки школярів до свідомого вибору профілю подальшого навчання. Сучасна школа має бути профільною. Не секрет, що дуже часто орієнтація дитини на вибір майбутньої професії має суто рекламний характер. Перед учнем часто яскраво розкриваються переваги тієї чи іншої професії і в той же час так чи інакше замовчуються складності та рутинні її аспекти.

Допрофільна підготовка здійснюється з метою професійної орієнтації учнів, сприяння у виборі ними напряму профільного навчання у старшій школі. Форми її реалізації - введення курсів за вибором, поглиблене вивчення окремих предметів на диференційованій основі.

Основна функція курсів за вибором - профорієнтаційна.

Професійно-технічний навчальний заклад може надати допомогу школяреві у виборі майбутнього профілю навчання, а в подальшому і професії, організацією допрофільного навчання через систему курсів на своїй базі. Такі курси дають учням реальне уявлення про професії, за якими проводиться підготовка в ПТНЗ, не вимагаючи від них остаточного вибору. Учень 8-9 класу, який стоїть перед необхідністю вибору профілю навчання, може спробувати свої сили у тій чи іншій професії й, виконуючи практичні завдання, реально зустрітися як з перевагами, так і складностями професії.

У Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі накопичено значний досвід щодо підготовки фахівців із професій "Оператор комп'ютерного набору", "Оператор комп'ютерного набору. Секретар", "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець", "Кухар-кондитер" тощо.

І це дало змогу розпочати роботу з організації допрофільного навчання учнів загальноосвітньої школи на своїй базі.

У виборі напрямів навчання, запропонованих училищем, врахований не лише аспект професійної орієнтації, а й можливість використання здобутих учнями на курсах знань, умінь та навичок у повсякденному житті, навчанні, організації дозвілля.

Це робить організацію таких курсів особливо доцільною, якщо у подальшому учень обере профіль навчання, відмінний від запро-

понованого.

ДПТНЗ "ВМВПУ" проводить допрофільне навчання учнів школи-гімназії №6.

На зустрічі з учнями та батьками були запропоновані напрями курсів за вибором, розглянуті шляхи їхнього подальшого розвитку.

Оскільки більшістю учнів був обраний напрям "Технології комп'ютерної обробки інформації", ми запропонували учням анкети для виявлення їхнього попереднього рівня обізнаності у цьому напрямі.

Аналіз анкет показав, що:

" Практично всі відповіли «так» на питання "Чи вмієте Ви працювати на ПК»?

Але у той же час опитувані не володіють практично жодною із програм крім Word.

" Подальший аналіз показав, що навіть у Word, вони реально володіють лише набором та форматуванням тексту.

І це лише за їхньою самооцінкою.

Аналіз анкет дозволив визначитись зі змістом навчання, скласти програму курсу, який доповнює та розширює шкільний курс інформатики. Для ефективного проведення занять викладачі розробили необхідні ілюстративні матеріали з використанням анімаційних ефектів.

На сьогоднішній день курси допрофільного навчання на базі нашого училища пройшли 160 учнів школи-гімназії № 6 в 16 навчальних групах.

По завершенню навчання була проведена конференція з батьками та учнями, де були представлені творчі надбання школярів. Свої роботи презентували: Борачук Настя, Деревичинська Вікторія, Сікур Володимир, Федір Січінава, Томчук Олександра, Ратковська Анна, Вишневський Володимир, Корчак Сергій та багато інших.

У своїх виступах учні зазначали, що отримані на курсах знання дозволили їм більш якісно вирішувати шкільні завдання, пов'язані з інформаційними технологіями. Вони впевненні, що набуті навички допоможуть досягти успішного професійного майбутнього.

Наступним кроком до цього буде продовження навчання в стінах ДПТНЗ "ВМВПУ" за напрямками: "Секретарська справа", "Агент з постачання", "Оператор комп'ютерної верстки", "Електромеханік з ремонту та обслуговування ЛОМ"

Л.В. Жиліна, Л.В. Мельнічук, Б.А. Московський

КРОК ДО УСПІХУ

СЕРГІЙ КОРЧАК

За час навчання на курсах у ДПТНЗ "ВМВПУ" ми вивчали різноманітні програми. Найбільше мене зацікавила програма Photoshop. Програма дозволяє редагувати графічні растрові зображення, ретушувати фото, застосовувати безліч фільтрів.

Впевнений, що отримані знання допоможуть мені досягти мого професійного успіху в майбутньому.

НАСТЯ БОРАЧУК

Будущее принадлежит тем, кто верит в красоту своей мечты.

Все наши печали - итог неосуществленных желаний. Для счастья лишь нужно в желаниях знать толк, и не считать их несбыточными, если

они не воплотились в жизнь за столь короткий промежуток времени.

Я творческий человек. У меня много целей в жизни. И для их достижения мне пригодятся знания в сфере информационных технологий. В их приобретении мне помогли курсы.

ВОЛОДИМИР СІКУР

Уже рік, як я ходжу на комп'ютерні курси. Ми вивчали багато різних програм, але найбільше мені сподобалось працювати у Photoshop. Тому що за допомогою цієї програми відкриваються великі можливості обробки фотографій.

МОЯ ГРУПА

Надворі кінець весни... Попереду довгоочікуване літо, а позаду 9 місяців наполегливої праці у стінах навчального закладу. За плечима у нас перший курс, який був багатий на радощі і невдоволення, здобутки і невдачі. І це все ми ділимо на 24. Саме стільки нас, дівчат, у групі. Як всі ми неідеальні, але прагнемо до самозростання. Серед нас немало творчих особистостей: наприклад, Оксана і Еріка малюють, Катя співає, Наташа та Іра мають спортивні здобутки, інші залюбки демонструють свої таланти у художній самодіяльності. Ми любимо брати участь у конкурсах, святах, які проходять у навчальному закладі, завдяки цьому - здобуваємо певне визнання в училищі.

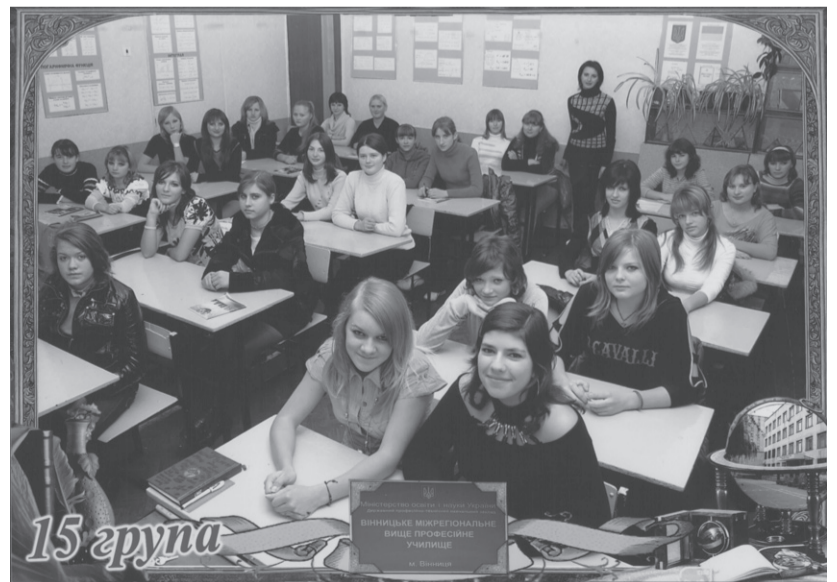
Ми всі дуже різні, кожна має свій хист, чим й доповнюємо одна одну. Група у нас дружна, ми часто спілкуємось, обговорюємо різні важливі питання, радимось. Ми разом не лише на уро-

ках, нам приємно у повному складі проводити дозвілля. Нещодавно усі разом ми відпочивали на Ставці Гітлера. Час пролетів непомітно, а позитивних вражень - маса. Та найголовніше - бажання організувати подібні заходи ще і ще...

Я щиро вірю, що все приємне і позитивне, що було в цьому році тільки примножиться у майбутньому, що наступний навчальний рік принесе ще більше вражень, що наша дружба, взаєморозуміння, готовність прийти на допомогу одна одній не згасне.

Хочу побажати своїм подругам вдалих гарних канікул, приємних вражень, гарного відпочинку, який дасть сил гідно розпочати наступний навчальний рік.

*Учениця групи №15
Боярська Марина*

НА ФОТО УЧНІ ГРУПИ №15

с. Печера

(Тульчинський р-н)

Розташоване на березі р. Південний Буг.

Назва походить від численних ходів і печер, де свого часу переховувалися люди. У XVII ст. містечко було резиденцією молдавського господаря Георгія Дуки, що прославився як жорстокий тиран. Тут, у мальовничому парку, він звів палац. Наприкінці XVIII ст. нові власники Свейковські відтворили занедбаний палац, обновили парк.

У 20-х рр. XX ст. палац було розібрано, а на його місці побудували корпус санаторію для хворих на туберкульоз.

Пам'ятки:

Дерев'яна церква Різдва Богородиці, 1762 р.
Костел-мавзолей графів Потоцьких, 1904 р.

с. Селище

(Тиврівський р-н)

Замок неподалік Кучманського шляху поруч із переправою через Південний Буг 1362 р. побудували Коріятовичі. 1448 р. місто дістало Магдебурзьке право. Власниками міста були Черенковські, які й дали йому назву Черленград. 1624 р. місто зруйнували кримські татари. Відтак воно втратило свою назву й отримало теперішню. Замок відбудували, й у XVIII ст. він був маєтком панів Щеньовських.

Куточки Вінницької області, які варто відвідати

Куточки Вінницької області, які варто відвідати.

Запрошуємо всіх читачів нашої газети надавати інформацію про незвичайні улюблені куточки, місця, будівлі, де Ви любите бути, відпочивати, знаєте про ці місця цікаві історії, легенди.

Пам'ятки:

Руїни Черленківського замку, XVI-VIII ст.
Старий млин, XIX ст.

с. Черемошне

(Тиврівський р-н)

Пам'ятка:

Могила Данила Нечая, соратника Б. Хмельницького, 1651 р.

Польський уряд розпочав наступ у січні 1651 р. Довідавшись про прибуття Д. Нечая до м. Красного, гетьман М. Калиновський вирішив атакувати брацлавський полк, що зимував у місті. Вночі 10 лютого жовніри вирізали козацьку сторожу й увірвалися до Красного. У битві Нечай був поранений, а потім убитий. Після його смерті козаки зачинилися в замку та три дні оборонялися. Керував цією обороною помічник Нечая - сотник Кривенко. На четверту добу козаки спробували вийти із замку та прорватися крізь ворожі війська, але це їм не вдалося. У ніч із 12

на 13 лютого польські війська захопили місто та замок. Поховано козаків у братській могилі в с. Черемошному.

с. Тиманівка

(Тульчинський р-н)

У 1796-1797 рр. тут мешкав російський полководець О. Суворов - головнокомандувач Південно-Західної армії.

Музеї:

Меморіальний народний музей О. В. Суворова: вул. Леніна, 24; тел. (04335) 5-53-48.

Народний художній музей ім. Т. Г. Шевченка: вул. Леніна, 39; тел. (04335) 5-53-48.

Музей історії села та колгоспу: вул. Леніна, 44; тел. (04335) 5-53-48.

Статтю підготували: майстер групи №6 Лукашенко М.М. та учень Усатюк Сергій за матеріалами книги «500 чарівних куточків України, які варто відвідати», укладачі Лагунова Т., Кашуба Ю., Харків, 2007

ПІРА У ВЕЛИКЕ ЖИТТЯ

Якщо запастися терпінням і виявити старання, то посіяні насіння знань неодмінно дадуть добрі сходи. Навчання корінь гіркий, так плід солодкий.

Леонардо да Вінчі

Кажуть: "Навчаючись, дитина знаходить собі другий дім, другу сім'ю, навчальний заклад, колектив, в якому проводить свої роки". Пізнаючи тонкощі науки людських стосунків вона самоутверджується, вибирає собі стежину у житті. Наполегливість, терпіння, людяність, неаби які знання та професійні навички здобули ми - випускники, закінчивши навчання у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі. Кожен із нас взяв для себе те, про що мріяв.

Подальша наша доля простелеться широким шляхом. І ми зможемо реалізувати свій могутній професійний потенціал, для своєї держави-сім'ї, це є найважливішою складовою нашого суспільства.

Ось і настане мить прощання з навчальним закладом, педагогічними працівниками, друзями, попереду напружена праця, навчання, іспити, хвилюючі хвилини вступних урочистостей.

Усі ми йдемо у велике життя підготовленими та загартованими, готовими до нелегких випробувань у майбутньому.

Після нас за училищні парти будуть сидіти нові учні, все з більшою радістю захоплюючись цим навчальним закладом. Проте й я, випускниця, буду згадувати, й радіти, що навчалася саме тут. Адже це була перша сходинок мого дорослого життя, світлого майбутнього. Життя і навчання в училищі залишаться для мене дивовижно цікавим і незабутнім.

Бажаю всім учням училища впевнено йти до поставлених цілей, долати труднощі, хай їх

всіх не подолаєш, любов до батьків, людяність. Усього цього нас намагалися навчити в училищі. Ніколи не забувайте тих, хто був і буде з вами поруч. Не бійтесь пізнавати світ.

Хотіла б звернутися до своїх одногрупників. Які стали невід'ємною часткою мого життя. Усі 3 роки нам було цікаво вчитись, спілкуватись, цікаво на уроках та заняттях виробничого навчання. Кожен наш день насичений різними конкурсами, змаганнями, а іноді випробуваннями. Разом ми навчилися перемагати і радіти за перемоги інших.

Зрозуміли, що успіхи нашої професії залежать від навиків роботи зі знаковою інформацією, точності сприйняття, уміння концентрувати увагу.

Навчання в училищі назавжди закарбується в моїй пам'яті теплом, ласкою, любов'ю та плідною працею.

Маю велику надію, що ніхто із Вас не пошкодував, що обрав дорогу саме до цього навчального закладу. Тут ми знайшли нових друзів, можливо, хтось перше кохання, здобули потрібну і актуальну нині професію "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець".

Також хочу подякувати усім викладачам, які навчали мене протягом III-х курсів. Вони не лише дали мені базу знань, а й хороший урок життя. Особливо вдячна кл. керівнику Помаз Н.В., майстру в/н Сивак О.І., які завжди підтримували та допомагали корисними порадами, вони стали для мене не тільки викладачами, а й друзями до яких завжди можна звернутись за підтримкою та добрим словом.

Учениця групи № 29

Бабак Наталія

Звернення до першокурсників учениці III курсу гр.№29 Гнатюк М.

Після шкільних років Ви стали на поріг самостійного життя. Настав час визначити свої уподобання й обрати одну з багатьох доріг, на якій можна було б якнайповніше себе реалізувати. І я хочу привітати Вас з тим, що дорога істини привела Вас саме в наше училище!

Яку б професію Ви не обрали, головне, щоб вона приносила Вам задоволення, а людям - користь. Адже, я, праця, суспільство - це неподільні поняття. Праця людини приносить суспільству матеріальне і духовне багатство, а людині дає етичне натхнення, сповнює серце відчуттям радості буття. Праця не з примусу, а за покликом серця приносить матеріальне задоволення і щастя в житті, робить його цілеспрямованим.

Ким би Ви не стали і де б ви не працювали, я бажаю Вам завжди залишатися щирими і працьовитими, чесними і добрими, а також не згубити віру в людей, віру в те, що країна, в якій ти живеш, вирішить всі свої проблеми, і українцям стане жити легко і радісно, що настане кінець війнам і хворобам, і в цьому світі запанує мир і спокій. Життєвої наснаги Вам, шановні першокурсники!

"КРАЩІ З КРАЩИХ"

Промайнули учнівські роки,
Відлетіли в німу голубінь.
Перед вами дороги широкі
Відкриває нова далечінь.

Вам стежини життя невідомі,
Та по них вже потрібно іти.
Вас хвилюють питання знайомі,
На них відповідь треба знайти.

У вас з остраху серце німіє
Перед шляхом у майбуття,
Але наша любов вас зігріє,
І розтануть гіркі почуття.

А хтось може із вас опинитись
У далекій чужій стороні,
Ваша юність вам всім буде снитись...
Не забудьте ніколи її.

Хай щастить вам в нелегкій дорозі,
Ллється радість земна через край.
Будьте чемні, розумні, хоробрі,
Як підете в незвідану даль.

МИКОЛЮК ІРИНА

ОЛЬШАНСЬКА МАРІНА

ВАСЬКОВА АЛІНА

ШЛАПАК СВИТЛАНА

ГОЛИК ОЛЬГА

ПАСТУХ ДАР"Я

НАГІРНЯК ОЛЬГА

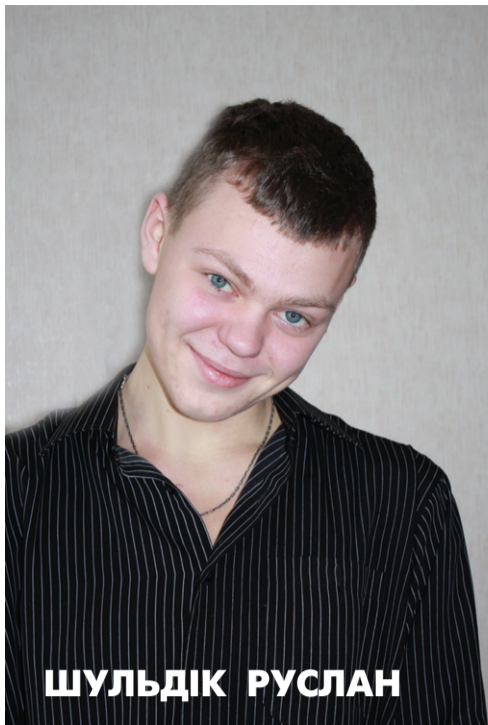
СОМОВА НАТАЛЯ

ХАРКОВ ОЛЕКСІЙ

ДАЦЕНКО ОЛЕКСАНДР

ШУЛЬДІК РУСЛАН

БАБАК НАЛІЯ

БОНДАР ОЛЬГА

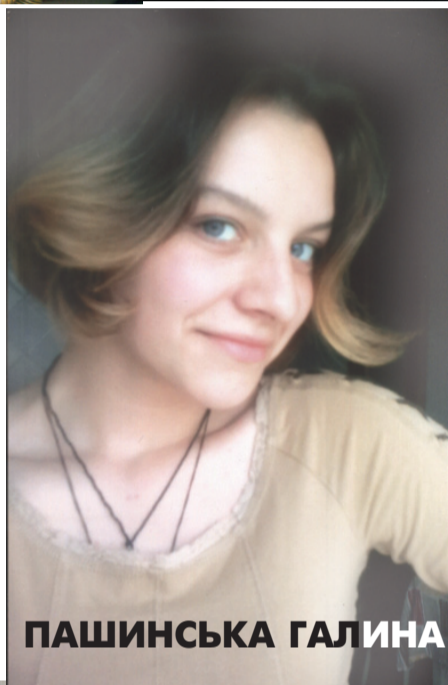

ГНАТЮК МАРИНА

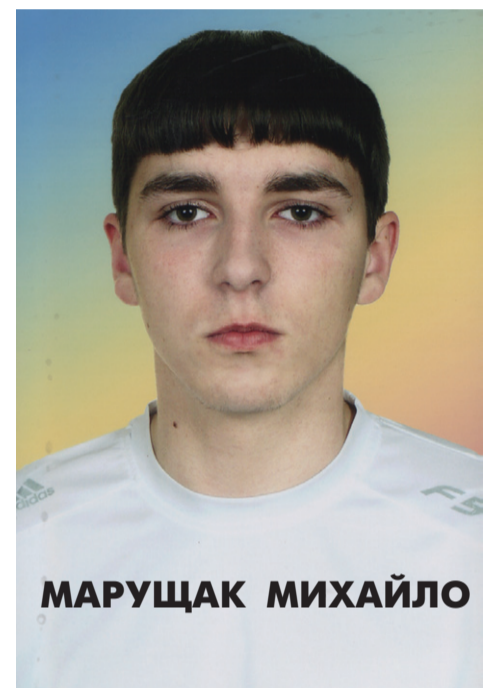
Ось і настав час у черговий раз проводити у "велике життя" наших випускників. Це наш 64 випуск за рахунком, а всього за часи роботи нашого навчального закладу його стіни залишило більше 30 тисяч учнів. Кожен знайшов своє місце в житті. Серед них є і вчителі, і лікарі, і будівельники, і інженери, і військові, і робітники... Нашим учителям не соромно за свою працю.

По завершенню й цього навчального року нам є чим пишатися. Від дверей, за якими залишилось щасливе дитинство, підуть різними дорогами в сповнене радощами і прикрасами доросле життя 560 випускників. Закінчити навчальний заклад із відзнакою зуміли, приклавши старання 22 колишніх учня. Пам'ятайте отриману науку! Не зупиняйтеся на досягнутому! Збагачайте свої знання, уміння, правильно використовуйте їх для розбудови та розквіту нашої рідної України, бо ви - її майбутнє, бо саме ви впишете нові сторінки в її історію. Де б ви не вчилися, які б престижні вузи не закінчували, ми віримо, що ви залишитеся патріотами свого міста. Ми чекаємо вас завжди. Нашому місту потрібні висококваліфіковані фахівці, тим більше, якщо вони народилися тут, вчилися тут. Тут їх коріння, тут їх земля.

Перед кожним із випускників - свій шлях, він може бути рівним і гладким, важким і тернистим, але нехай він буде завжди чистим. Бажаємо успіхів, великих горизонтів, реалізуватися в житті як повноцінні особистості. У такому віці всім віриться, що доросле життя - це прекрасний політ і те, що наміряли, - обов'язково вдасться здійснити. Тож нехай буде багато щастя, кохання, посмішок, радощів. І зовсім трішки сліз, розчарувань. Нехай кожен із вас знайде себе у хорошій і потрібній справі, щоб можна було безбоязно дивитися у майбутнє.

ПАШИНСЬКА ГАЛИНА

МАРУЩАК МИХАЙЛО

БРОНЗОВ СЕРГІЙ

**ЗАПОВІТ
випускнику України**

**Незгуби в своїм серці
"людину",
Світу "правди" неси полум'я,
Не цурайся, люби Україну,
Бережи своє чесне ім'я.**

**Розгорни соколинні крила,
Прапор "волі" здійми догори,
Хай несуть Твої дужі вітрила
Лиш могутні, попутні вітри.**

**Хай щасливою буде дорога,
Котру вибереш Ти серед всіх.
Пам'ятай і молися до Бога,
Душу хай не осквернює гріх.**

**Не забудь своїх друзів ніколи,
І зятям, як святий "заповіт",
Що є мама, мама,
є вчитель, вчитель,
є школа, школа
Котрі вивели Тебе у світ.**

СТЕЦЕНКО ТЕТЯНА

КОРЖАК ІННА

НАШ ВИПУСКНИК - НАША ГОРДІСТЬ

Випускники, їх натхненна праця, талант і вміння, творіння їх рук, що звеличують рідне Поділля, створюють ту величну історичну постать, що називається випускник ДПТНЗ "ВМВПУ". Яким довгим здається, як швидко пробігає час від несміливого першокласника, що мріє відкрити таємниці знань, до освіченої людини, фахівця своєї справи. Саме на таких людей і багатий наш навчальний заклад.

На початку травня 2010 року в училищі відбулась зустріч учнів та педагогічного колективу із випускником навчального закладу 1975 року

Матіємком Віктором Андрійовичем, який навчався за професією "Сигналізація, централізація і блокування на залізничному транспорті", майстром виробничого навчання групи, де він навчався, був Черних В.О. Насьогодні Матієнком В.А. працює в Судовому Департа-

менті Росії начальником управління в званні генерал-майор юстиції, є кандидатом юридичних наук.

Ніщо так не бентежить душу, як спомин. Кожен із нас пам'ятає дитинство, роки навчання, одногрупників, вчителів.

Як би далеко не розкидала доля наших випускників по світах, їх життєва дорога завжди повертається до рідного дому, рідного навчального закладу, де відбувалося їх становлення як особистості.

Ось і тому ми завжди із нетерпінням чекаємо на своїх учнів. Адже це не просто зустрічі - це спогади, перемоги, здобутки, це гіркота втрат, це вдячність тим, хто стояв біля витоків навчального закладу, і наші гості це не просто випускники школи, вони - її творці, її жива легенда, а свято - урок патріотизму та високих моральних цінностей для теперішніх і прийдешніх учнів.

Віктор Андрійович прощаючись, залишив побажання своїм наступникам: "Наша молодь зараз пе-

рейнята непростим запитанням: де знайти роботу, до якого вищого навчального закладу вступити, щоб в майбутньому бути корисним суспільству, знайти своє місце в житті? Попереду - життя, яке випробовує кожного на міцність людської природи, випробовує буднями, рутинною, фінансами, любов'ю та іншими життєвими обставинами.

То ж нехай буде довгим, чистим і достойним ваше життя, дорогі випускники! Живіть так, щоб вам не було соромно за прожитий рік і не хотілося жодного дня викреслити зі своєї долі. І пам'ятайте, якщо людина у своєму дорослому житті живе з таким переконанням - вона

Директор ВМВПУ Дмитрик О.Д. з випускником училища Матіємком В.А.

не тільки успішна, але й така, яка відбулася, реалізувала свій потенціал. То ж будьте успішними, дорогі випускники. Встигайте творити, керувати, кохати, рости дітей - просто жити!"

*Заст. директора
Атаманенко Д.І.*

**СВІТЛО
ОСТАНЬОГО**

ДЗВОНІКА

Світлоостанньогодзвоника

Кожного року у всіх навчальних закладах по всій країні лунає тривожний і водночас радісний останній дзвоник. Двадцять дев'ятого червня і у ДПТНЗ "Вшницьке міжрепональне вище професійне училище" востаннє сядуть за парту випускники 2010 року. І хоча цей рік і ознаменувався труднощами, пов'язаними зі складання іспитів, ніщо не затьмарить чудового свята. Усміхнені, радісні випускники з квітами і незмінними святковими стрічками.

Пролунає сумно-солодкий передзвін останнього дзвоника. Для школярів ця пора найщасливіша - початок найдовших та найбажаних літніх канікул, перехід до старшого класу. Для випускників у ньому завжди є крапля солоної сльози, адже вони востаннє почувуються учнями нашого навчального закладу.

А взагалі останній дзвоник - свято класичне: багато різнобарвних квітів, святково одягнені випускники, на очах у батьків, вчителів та учнів ледь помітні сльози, а на вустах - щирі усмішки. Словом, усе, як завжди, але водночас усе ж і по-новому.

Скільки в ньому спогадів, мрій і сподівань, радості та смутку, світлової печалі... Які щемливо-ніжні по-

чуття охоплюють душу!

Покидаючи навчальний "острів скарбів", пам'ятайте: справжні скарби - це скарби вашої душі: доброта, щирість, совість.

Кожен із вас має свою найзаповітнішу мрію. Цінуйте її, любіть, боріться за неї - і тоді в житті кожного увійде червоний вітрильник надії. А ці вітання, дорогі випускники, прийміть як талісман удачі.

Стільки літ промайнуло відтоді, Як косички злилися в косу... Ви побачили вперше сьогодні В чистім погляді чисту сльозу. Світ багатий на добрих людей, Та вдивляйтесь ровесникам в лица.

Може, більше ніколи й ніде Вам не випаде з ними зустрітись.

Все, що здійснилось, все, що наснилось, Вічно вам буде зорить, Те, що зоріло, Вам серце зігріло, Не розгубіть, не розгубіть...

*З найкращими побажаннями
учениця 3-го курсу
Шепетина Віта*

**Я - частина
вільного наро-
ду**

Час плине невпинно. Ми цього не помічаємо, адже в нашому віці ще все попереду: і самореалізація, і боротьба за мрію, і долання перешкод, і створення власного мікросвіту в своїй державі. Але якщо зупинитися в постійному поспіху і подумати, пригадати уроки історії, переглянуті кінострічки, розглянуті на уроках літератури художні твори, то ми зрозуміємо: як би не мінялося життя навколо, є незмінні поняття, дорогі для кожної людини - Батьківщина (земля, яку найдорожчим спадком передали нам попередні покоління. "батьки"); народ (суспільна єдність, зцементована любов'ю до Батьківщини); нація - народ, який дожить своїми коренями, традиціями, духовними і матеріальними надбаннями і здатний творити нову, кращу державу; держава - система що базується на певних законах, які мають давати можливість кожній людині відчувати себе вільною, самодостатньою особистістю.

Я народилася в Україні. Сьогодні ця держава вільна і незалежна. Ми обрали незалежність, бо є нащадками поколінь, які віками мріяли про Українську державу, здобували волю своїм потом і кров'ю. Ми намагаємося побудувати демократичне суспільство. Хоч цей процес складний, але зворотнього шляху немає. Бо тільки в демократичному

суспільстві кожна людина, кожна родина відчуває себе захищеною, тільки в демократичній державі найвищими цінностями є людська гідність, свобода, рівність і солідарність. Таке суспільство можуть створити активні, освічені громадяни, які вміють і прагнуть жити і працювати в обстановці зростаючої економічної відповідальності, уміють встановлювати контакти з іншими людьми, орієнтуватися в ситуаціях, що склалися, швидко адаптуватися до нових умов. Я щиро вірю, що наша культура змусить світ побачити нашу неповторність. Ми будемо сучасною нацією в динамічному глобальному світі і станемо рівними серед рівних. Потрібно зробити все, щоб на повну потужність запрацював інтелект нашої нації. На мою думку, дуже важливо, щоб кожен розумів необхідність праці, трудової активності, ініціативи, небайдужості в усіх сферах суспільної діяльності.

Ми - діти України. А ніхто не розуміє краще один одного, ніж мати і дитина. Певна, що ми матимемо можливість в нашій державі вибудувати таке суспільство, в якому кожен буде господарем своєї долі, буде пишатися тим, що він - українець і гордо промовлятиме: моя Батьківщина - Україна; моя держава - Україна, я - частинка народу, який таки вибудував нове демократичне суспільство.

Слободянюк Ірина, група 40, викладач Мазуренко Світлана Павлів-

Моє училище - найкраще!

У мальовничому куточку України, в центрі Вінниці знаходиться моє училище. Я навчаюся у Державному професійно - технічному навчальному закладі «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище». Відкриваєш двері закладу і потрапляєш у затишне приміщення, де навчаються учні, студенти і працюють прекрасні і чуйні майстри в/н, викладачі. У нашому училищі можна здобути такі професії: "Секретар. Оператор комп'ютерного набору", "Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку", "Секретар. Оператор поштового зв'язку", "Кабельник - спаювальник", "Кухар. Кондитер" та багато інших цікавих професій, спеціальностей. Я обрала собі професію "Секретар. Оператор комп'ютерного набору".

Переступивши поріг училища, мене зустріла тепла і дружня студентська сім'я. У моїй групі навчаються 28 чудових дівчат. Це не тільки чуйні

доброзичливі студентки, але ще й талановиті винахідливі дівчата. Вони вмюють не тільки гарно навчатися, але ще й займатися у гуртках: спортивному, вокальному та ще в багатьох інших. Які прекрасні друзі мої дівчата! Вони завжди допоможуть у важку хвилину, порадять, підтримають, підкажуть правильне рішення у важку хвилину.

Найкращі майстри училища - наші. Нашій групі пощастило: у нас їх два - Гонтар Віктор Воло-

димирович і Петров Ігор Вікторович. Це чудові, молоді, енергійні люди, які прекрасно знають свою роботу і передають своє вміння нам.

У нас класним керівником працює Баланда Тетяна Миколаївна. Слово "працює" тут не підходить, тому що це не робота, а стан душі. Тетяна Миколаївна для нас як мама. Вона завжди цікавиться нашим життям, нашими оцінками, нашими поразками та перемогами. Ми для неї як сім'я.

Неможна не сказати добрих слів про наших викладачів, яких ми любимо та поважаємо. Вони посіяли в наших серцях розумне, добре, вічне.

У нашому училищі я здобула собі професію, знайшла вірних друзів, стала впевненою в собі. Коли закриються за мною двері училища мені завжди не буде вистачати студентського веселого гомону, моїх веселих, а іноді і безтурботних дівчат. Роки навчання в училищі дуже швидко промайнули, але вони назавжди залишаться у моєму серці.

Моє училище - найкраще. Я запрошую на навчання в училище всіх, хто хоче здобути собі професію і вірних друзів. Я дякую всім, хто мене навчав у моєму навчальному закладі.

Шепетина Віта, гр. №34

І ще одна новина. Вперше наші учні взяли участь в змаганнях з настільного тенісу на першості України серед ПТНЗ. У складі збірної команди області були наші 2 учні - Заводяк Віталій (гр. 13) і Кушель Анатолій (гр. 6). Змагання проводились в м. Маріуполь (Донецька обл.) в них взяло участь команди із 22- х областей. В командному заліку наша збірна зайняла 9 місце. В особистому заліку, серед 44 учасників Заводяк Віталій посів 10 місце, а Кушель Анатолій - 15 місце.

Підготував команду до виступу тренер Миронюк Богдан Володимирович, який, до речі, підготував команду училища в цьому ж складі, яка 2 роки посідає І місце в обласних змаганнях Спартакіади ДПТНЗ України. Вперше ми взяли участь у змаганнях із волейболу серед дівчат в 1998 році, де посіли І місце в Україні. Потім в 2006 р. учні нашого училища, брати Білоус Володимир і Білоус Андрій у складі збірної команди посіли 4 місце.

Склади збірних команд училища, які вибороли І місце.

Легкоатлетична естафета
Ратич Олександр
Власюк Артем
Супрун Микола
Резник Артем
Натитник Вероніка
Жила Наташа
Бородянець Іра
Трачук Аня

Міні - футбол
Власюк Артем
Ратич Олександр
Супрун Микола
Грузевич Сергій
Салецький Ярослав
Криворука Ярослав
Примчук Олександр
Травкін Руслан

Останні місяці навчально року були завантажені спортивними заходами. Розпочали весняні етапи футболісти. Наші збірні команди з міні - футболу взяли участь в обласних змаганнях за програмою "Спартакіади ДПТНЗ". Успішно виступила юнацька збірна, яка вперше за час проведення обласних змагань посіла І місце, потіснивши постійного лідера цих змагань - команду ЦПТО № 1.

На відміну від юнаків дівчата виступили значно гірше своїх можливостей. Займаючи протягом двох років І місце в цій Спартакіаді ми поступилися збірній команді ВХПТУ № 5 і посіли ІІ місце в підгрупі, а в підсумку були п'яті.

Порадували своїми виступами наші легкоатлети. Виступаючи в легкоатлетичній естафеті, присвяченій 65-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні серед ДПТНЗ міста наші естафетчики повернули собі І місце, яке посіли два роки тому (в 2009 р. команда зайняла 4 місце).

На жаль, переможна хода наших легкоатлетів закінчилась. Виступаючи в змаганнях з легкоатлетичного кросу Спартакіади ПТНЗ області, де вже були кросові дистанції, ми не змогли увійти в призову трійку і посіли лише 6 місце серед команд юнаків і дівчат. Правда, виступи юнаків кращі, ніж у минулій спартакіаді, тоді ми посіли 14 місце.

"Під лежачий камінь вода не тече"

Кожна людина робить свій власний вибір, але чи приносить цей вибір щастя людині - важко сказати. Коли людина навчається, працює, вдосконалює свої навички, вона безумовно досягне немало у житті. Але чого можна досягнути, коли ти нічого не робиш, коли тобі до всього байдуже.

Життя - звісно, складна річ і дуже часто ми помиляємося, робимо неправильний вибір, опускаємо руки. Але невже це правильно? Чому людина не може спробувати ще раз і довести самій собі, що вона це зробить. Не потрібно падати духом і робити кардинальні висновки, що не для мене.

Людина сама будує своє життя, робить вибір, вносить корективи, вдосконалює свої навички, проживає життя за власним планом. Але, як вона його проживе, який зробить вибір усе залежить від самої людини.

Багатьом молодим людям допомагають зробити вибір батьки, учителі, педагоги. Люди, яким ваша доля не байдужа і які хочуть, щоб ви вирости гарною і розумною людиною. Тому потрібно прислухатися до порад старшого покоління. Вони прожили життя і знають, які можуть бути наслідки з того чи іншого нашого рішення.

Тому будуйте своє життя, прислухайтесь до порад старших, робіть свій вибір і ні в якому разі не зупиняйтесь на життєвому шляху, якщо вас спіткають негаразди.

Насолоджуйтесь життям, адже воно у нас одне і таке швидкоплинне...

Учениця гр. №18
Миколюк Ірина

Існує така легенда. Створив Господь на світі звірів прудкими, сильними, птахів з крилами, які допомагали їм шугати високо в небі. Тільки людині він не дав ні великої сили, ні міцних крил. Зажурився людина й прийшла до Бога, почала нарікати на свою долю.

Всевишній вислухав скарги людини на важке життя і сказав, що має вона найцінніший скарб, якого не дано звірям і птицям - мову. Адже мова сильніша за будь-яку силу, скоріша за найпрудкішу тварину. Пообіцяв Бог, що мова все замінить людині, ніде не дасть загинути. Однак і людина повинна розуміти, який неоціненний скарб отримала - берегти мову, як зіницю ока. А якщо втратить вона її, то загубить і душу, і силу.

Це всього лише легенда. Але, як і кожен з народних переказів, вона відображає суть тих явищ, які відбуваються в людському житті. Недарма ж говорять, що без мови немає народу.

Невипадково, мабуть, мову називають генетичним кодом нації. Завдяки їй ми маємо можливість поєднати минуле з сучасним. Вона програмує майбутнє цілого народу. Повага і шана до рідної мови мають в будь-якому суспільстві особливий смисл.

Невичерпна скарбниця рідної мови, українського слова. Вона увібрала в себе літературні твори, фольклорні, які створювалися народом впродовж віків. Народна муза надихала багатьох митців на створення літературних творів, кращі зразки нашої літератури щедро пересипані тим фольклорним здобутком, що формувався в

Рідна мова - найбільше багатство

глибині нації. Одне доповнює інше.

Українську називають милозвучною, співучою, але її також називають стражденною, через ті утиски, які довелося пережити рідному слову. І завжди кращі українські письменники, цвіт нації, ставали справжніми борцями за своє слово, рідну мову. В умовах кріпацтва, незважаючи на тиск і свавілля царського уряду серця людей зворушувала поезія Тараса Шевченка. На ній виховувалися цілі покоління українців. Його "Кобзар" завжди був і залишається найшановнішою книгою в українській хаті. Поет, ніби відчуваючи силу свого слова для прийдешніх поколінь, напрозорчив:

...Возвеличу

Малих отих рабів німих!

Я на сторожі коло їх

Поставлю слово.

Так, слово може стати на сторожі збереження нації, народної самосвідомості. Але слово також може бути і зброєю у боротьбі за відродження національного духу. Слабка жінка і мужня поетеса Леся Українка довела це повною мірою:

Слово, моя ти єдина зброє.

Ми не повинні загинути обоє!

Це до нас, сьогоднішніх, звернуло слова українського поета Максима Рильського, котрі давно вже стали класикою:

Як парость виноградної лози

Плекайте мову. Пильно й нена-

станно

Політь бур'ян. Чистіша від сльози

Вона хай буде. Вірно і слухняно
Нехай вона щоразу служить вам,

Хоч і живе своїм живим життям.

Ми маємо дослухатися до цієї мудрої настанови, якщо дбаємо про свою національну гордість. Маємо пам'ятати, що мова - це теж багатство. Його не виміряєш на вагу, не відчужеш в руках, не побачиш оком. Його потрібно тільки відчувати своєю власною сутністю. Тільки від кожного з нас особисто залежить, чи дбати про свою мову, чи ставитися до неї байдуже, як до чогось незначного і неважливого, чи взагалі зречтисся того слова, яке називають рідним, материнським.

Тільки від нас самих залежить чи не станеться так, як висловив своїм поетичним твором Дмитро Павличко "Ти зрікса рідної мови":

Ти зрікса рідної мови.
Тобі земля твоя родити перестане,

Зелена гілка в лузі на вербі
Від доторку твого зів'яне!...

...Ти зрікса мови рідної. Нема
Тепер у тебе роду, ні народу.

Чужинця шану ждатимеш дарма

В твій слід він кине сміх-погорду!

Ти зрікса мови рідної.

ПРЕКРАСНЕ ПОРЯД

Прекрасне поряд

Досить часто за швидким потоком життя не помічаєш, як ніжно і трепетно цілує солодким подихом весна, як гарно вбрана наречена - вишня...

Як швидко змінюються пори року - одна за другою - і в безкінечному вирі подій забуваєш про головне, те, що ти сьогодні побачив, пережив, сплине з потоком літнього дощу, заховається в осінньому падолисті, казкова сніжна віхола забере з собою у небуття. Тільки мистецтво спроможне зупинити ці картини багатого життя в одну

незабутню мить часу...

З 17 по 20 травня в навчальному закладі відбулась персональна виставка фотохудожника Шевчук Лесі Павлівни під назвою "Мить часу". Фотоекспозиція містила різні за тематикою зображення: квіти, пейзажі, портрети, захоплюючі миті життя тощо. Викладачі та учні училища відзначили високу майстерність та професіоналізм автора та одержали естетичну насолоду від побаченого.

Шевчук Леся Павлівна. Народилася 14 червня 1976 року в м. Вінниці. Закінчила ЗСШ №12. З дитинства захоплюється музикою (грає на скрипці, гітарі), гарно співає, вишиває, в'яже, малює, фотографує, робить різні вироби з природного матеріалу тощо. Заміжня. Мати

двох дітей підліткового віку - Яни і Сашка. За професією кондитер (закінчила ПТУ №23). Має власну сторінку на веб-сайті "Мой мир" (де додатково можна ознайомитись з її роботами). Створила фотовиставку "Мить часу"

Проте на цьому творчий тиждень не закінчився.

20 травня відбулась зустріч з автором персональної фотовиставки Шевчук Лесею Павлівною та заступником директора Олександрівської середньої школи Жмеринського району Рипулою Марією Адамівною. Марія Адамівна ознайомила учнів груп №34, № 15 зі своїм творчим доробком: поезією під загальною назвою "Роздуми про життя", бувальщинами, віршами про кохання, але особливо сподобалась усім гумористична сторінка. Леся Павлівна вразила присутніх ще одним талантом: вона прекрасно зіграла на гітарі свої улюблені пісні.

Наскрізною темою зустрічі була думка про те, що кожен з нас талановитий, але потрібно працювати над собою, проявляти себе, трудитись і здібності обов'язково розкриваються.

Підготувала
Грибик Т.А.

День матері

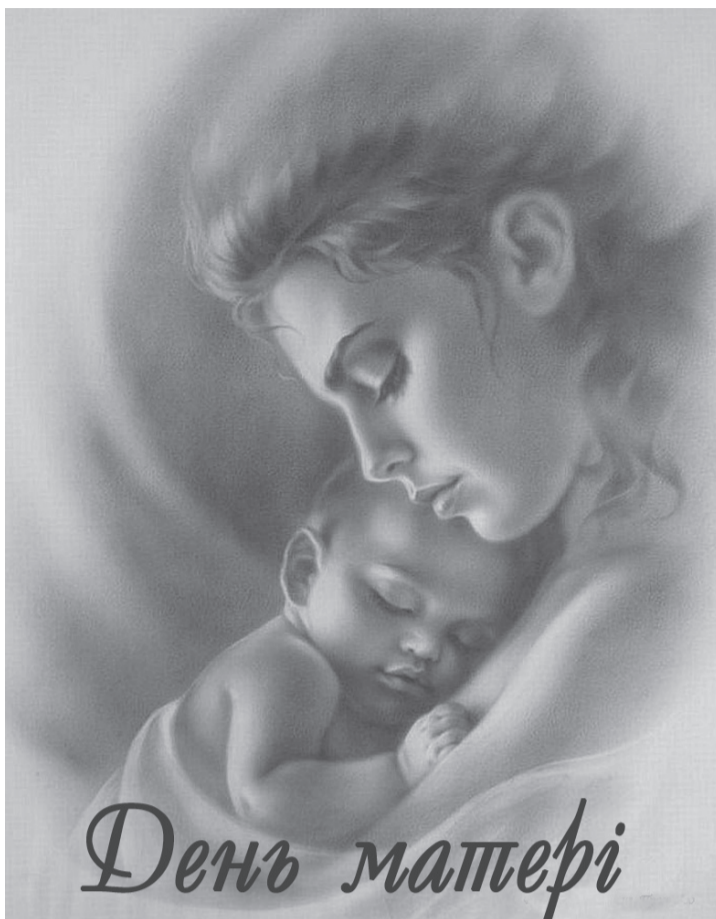
День матері - міжнародне свято. Вперше встановлене офіційно Конгресом США 8 травня 1914. Після першої світової війни це свято почали відзначати у Швеції, Норвегії, Данії, Німеччині, Чехословаччині. В Україні офіційно відзначається щорічно, у другу неділю травня з 2000.

Вперше організувала День Матері американка із Філадельфії Анна Джарвіч у 1910 році. Серед української громади День Матері вперше влаштував Союз українок Канади в 1928 році. Наступного року це свято відзначалося вже й у Львові. Ініціатором урочистостей була редактор тижневика "Жіноча доля" Олена Кисилевська. Відтоді в другу неділю травня День Матері відзначали дуже широко. З 1990 року завдяки зусиллям громадських організацій, зокрема Союзу українок, свято Матері повернулось в Україну.

Передвісником Дня матері були весняні святкування у Давній Греції, присвячені матері усіх богів - Реї. Це їй, найбільше шанованій жінці-матері, влаштовували окремі святкування, їй належали найбільші почесні. Згодом традиція вшанування жінки-матері потрапила до Англії. І там на початку 1600-их років, у четверту неділю Великого посту, святкували день вшанування матерів Англії, що його називали "Неділею материнства". Із поширенням християнства в Європі це святкування змінилось на вшанування "Матері-Церкви". Із часом воно сплелось з "Неділею материнства", і народ почав вшановувати обидва свята - і Церкви, і Матерів. У США вперше заговорили про святкування Дня матері в 1872 році.

День Матері відзначається у другу неділю травня, бо це місяць Пречистої Діви Марії, яка благословила у хресну путь свого єдиного сина - Спасителя людства. До Матері Божої звертаються християни, просячи заступництва і допомоги. У травні, коли природа-Мати вириває свою доно-Землю в пишному уборі весняних квітів у дорогу життя, праці й радості, люди висловлюють подяку материнській самопожертві і відзначають День Матері.

Жінка споконвіку вважалася берегинєю до-

машнього вогнища та сімейного затишку. Для українців образ Матері триєдиний. Любов до рідної неньки переросла у глибоку пошану до Матері Божої, яка завжди була покровителькою українців, та невгасиму палку любов, що втілювалася у вічній боротьбі, до Матері Батківщини.

Любов матері... Що може бути сокровенніше? Жінка-мати лаконічно, але водночас так багато... У нас підсвідомо живе довіра до неї, ми знаємо, що мати не відвернеться від своєї дитини, її любов сильніша за буденні образи. Ніхто так, як вона, не здатен відчуті і зрозуміти зранену душу. Її серце щемить, коли дитині погано, вона співпереживає з нею, уміє поспівчувати.

Кажуть, що великі люди не народжуються - їх вирощують матері. Все це факти, які тільки

День матері

Група №19 вітає всіх мам з Святом матері. Рідненькі наші, ми обов'язково виправдаємо всі ваші сподівання. Дуже часто під тиском щоденних проблем ми забуваємо вам сказати, як ми вас любимо. Дякую за недоспані ночі, турботу і ніжність.

Турботи, копоти, робота, діти -
Усе встигали Ви зробити,
А ми, чого гріха таїти,
Не вміли все це оцінити.

І ось сьогодні, в день цей урочистий,
Ми просим Вас за це нас всіх простити,
Хоч знаємо, що слів цих буде мало.

Якби зібрати всі слова землі,
Ми вибрали прості і невисокі,
Щоб ваші дні трояндами цвіли
І не приходила ніколи самотність.

Хай тільки радість прикрашає дім,
Хай ладиться і на роботі, й вдома,
Хай вам завжди щастить в усім,
І обминають горе, сум і втома...

О, Боже! Ти живеш над нами,
Тебе благаємо в цей час:
Пошли здоров'я нашої мамі
І збережи її для нас!!!

підтверджують, що впродовж тисячоліть, незважаючи на всі лихоліття, жінка-мати є вічним джерелом невичерпної любові та берегинєю національних традицій.

У день вшанування матерів варто зупинити на мить шалений ритм життя і задуматися, чи не забули ми рангом про свою найдорожчу у світі людину. Тому що це день пам'яті про матерів цілого світу, коли віддається належне їхній праці і безкорисливій жертві задля блага своїх дітей.

Щербатюк О. (гр 15)
Викладач Колісник Н.О.

ДЕНЬ БАТЬКА

День батька - щорічне свято на честь батьків, що відзначається в більшості соціальних розвинутих країнах.

Історія

Вперше святкувався 19 червня 1910 року в США. Ініціатором впровадження цього свята є місіс Додд із Вашингтону. Національним святом цей день в США став у 1966 році, коли президент США Ліндон Джонсон оголосив третю неділю червня національним святом. З часом і інші країни, де декларується повага до сімейних цінностей, слідом за Сполученими штатами, почали відзначати цей день, вшановуючи чоловіка-батька.

День батька в Україні

День батька в Україні має статус всенародного.

Дата відзначення - третя неділя вересня.

З пропозицією введення цього дня в Україні виступили представники МГО "Міжнародний Центр Батьківства", започаткувавши у жовтні 2006 році Громадську ініціативу "День Батька". У рамках цієї ініціативи було зібрано 10000 підписів від громадян під листом до

Президента України з пропозицією ввести День Батька на державному рівні. Також в 2007 році було проведено у Львові, Кіровограді та Дніпропетровську регіональні громадські форуми представників державних, громадських та релігійних організацій "Роль чоловіка як батька в сім'ї та суспільстві". 18 вересня 2008 року при підтримці Міністерства України у справах сім'ї молоді і спорту (МУСМС) - Перший всеукраїнський громадський форум у Києві в Жовтневому палаці. В форумі взяли участь біля 500 учасників від 57 громадських організацій, 23 представники малого і середнього бізнесу, 18 релігійних організацій та об'єднань, 12 представників ЗМІ. На форумах учасники обговорювали ідеологічну складову наявності такого свята. Було визнано, що для українського суспільства важливо повернутися до моделі доброго батька: що відповідає за збереження життя дитини від її зачаття; у партнерстві з мамою бере активну участь у вихованні; забезпечує сім'ю матеріально, але у такий спосіб, щоб був час на розвиток здорових стосунків в сім'ї; виховує дітей на засадах високої моралі

своїм особистим прикладом

Ідея введення Дня Батька була широко підтримана громадськістю і висвітлена в ЗМІ. У тому ж році МУСМС у плідній співпраці з громадськістю підготувало проект указу Президента України "Про день батька", що було ухвалено Гуманітарним урядовим комітетом при Кабінеті Міністрів України (КМУ). У грудні 2008 року КМУ, посилаючись на фінансову кризу, відклав прийняття рішення по ряду указів до покращення економічної ситуації в країні. Серед них був і вищезгаданий указ. Враховуючи ситуацію, за ініціативою МГО "Міжнародний Центр Батьківства" від імені представників громадських і релігійних організацій учасників Першого всеукраїнського форуму, Всеукраїнський громадський комітет з підтримки сім'ї та відповідального батьківства, 18 вересня 2009 року під час прес конференції на УНІАН, оголосив третю неділю вересня Всенародним Днем Батька в Україні.

Матеріал із Вікіпедії - вільної енциклопедії. Підготувала учениця групи № 9 Сікало Ірина

ЗВИЧАЇ ТА ТРАДИЦІЇ НАШОГО НАРОДУ СВЯТА ЛІТНЬОГО ЦИКЛУ

Важко знайти межу між весняними та літніми святами. Зелені Свята, що тісно пов'язані з весняним Великоднем, вже припадають, властиво, на початок літа, бо першим літнім святом вважають свято Юрія, (6 травня).

Святий Юрій - це мученик за Христову віру в перших віках християнства. Тому, що був він лицарем-полководцем, постала між християнами легенда про його переможну боротьбу зі змієм-людодом та визволення прекрасної царівни. Святому Юрієві приписують теж опікунокство над звірями, над купцями, над військом і зокрема над молоддю (він же є й опікуном організації молоді "Пласт").

У народному календарі зі святом Юрія пов'язано багато обрядів, що для нас ледве чи мають абияке значення: у Карпатах на Юрія виганяли худобу на полонини, а господар повинен був ранком у це свято викачатися в росі на своєму полі, щоб був добрий урожай цього року. Але дуже значуще для нас, щоб передати нашій молоді легенду про святого Юрія, як переможця добра над злом, щоб почитання цього святого давало молоді напрямок цілого їх життя.

Інші літні свята припадають приблизно на час акацій. Зеленосвятне маєння хат належить до циклу "русальних" святкувань. До них належить теж "водженням тополі", чи як подекуди кажуть, "лялі". Це дівоче свято. "Тополя", чи "ляля" - це найкраща дівчина, їй дають на голову вінок і цілу прикрашують квітами та танцюють кругом неї, співаючи пісень. Ляля має біля себе вінки та різні страви і роздає їх дівчатам.

На цей час припадає теж топлення чи закопування людської подобі зробленої з соломі. Звуть її Морена і вдягають, як дівчину, або Коструб, Ярило, чи Купало, і тоді вбирають як хлопця. Морена й Коструб - це уособлення зими, і тому з весняною відновою треба їх знищити "раз на завжди". Але Ярило й Купало - божища весни й літа. У сумерках віків загубилося пояснення, чому й їх позбуваються.

Свято Купала співпадає з християнським святом народження св. Івана Хрестителя - Предтечі Христового (7 липня). Це єдиний святий, що його різдво Церква святкує, віддаючи йому окрему пошану. Ці два свята так тісно сполучені, що навіть у піснях змішують їх назви. На Івана Купала час найбільшої сили сонця, що в західному світі було відоме як "середньолітня ніч". Це був в уяві наших предків час святковий і чу-

додійний. Предки вірили, що в цей день "сонце в воді купається", тому й вода має очищаючу силу. Таку ж силу має й вогонь. Тому хлопці й дівчата розводили вогнища і скакали через них. Це очищувало й приворожувало щастя. Якщо скакали хлопець із дівчиною разом, це ворожило їх одруження.

Як і всі переломові часи року, час Купала надавався до ворожби та прикликування долі. Дівчата плели свої вінки зранку та залишали, "щоб їх сонце поцілувало", а ввечері пускали на воду з засвіченими свічками. Такі ж вінки пускали й хлопці, і чиї вінки зійшлися, ті й мали одружитися. А потонення вінка віщувало смерть.

Було теж повір'я, що в ніч під Купала цвіте й "горить вогнем" папороть. Під цією квіткою заховані великі скарби, а сама вона дає надлюдську силу й щастя. Та лихі сили сторожать її і може її здобути тільки великий сміливець.

Купальські обряди особливо мальовничі та сполучені із піснями великої краси. А романтична "квітка щастя" теж дуже приманлива і може допомагати молоді застановитися над тим, що великі речі здобувається великим трудом та відвагою. Тому святкування "Купала" в нас відносно досить популярні.

На середину літа припадає теж відзначення пам'яті кількох українських святих. І так 23 липня святкуємо святого Антонія Печерського, засновника першого українського монастиря - Києво-Печерської Лаври, яка на довгі віки була осередком релігійного та культурного життя всього сходу Європи. Заснування Печерської Лаври було теж початком чернечого життя в Україні, яке відіграло немалу роль в житті та розвитку нашого народу.

У дні 24 липня святкуємо пам'ять першої української княгині-християнки, святої Ольги, а 28 липня - святого рівноапостольного князя Володимира, хрестителя України.

Знов же 6 серпня припадає свято перших українських мучеників, молодих князів святих Бориса й Гліба. Багато українців носить імена цих усіх наших українських святих. Вакаційний

час не лиш дасть змогу краще привітати їх із днем їх Опікунів, але й пригадати собі та дітям про існування цих наших Угодників Божих та збільшити їх почитання.

Свята другої половини літа - це свята жнив і урожаїв, у полі, в городах, у садах. У день Маковія (тобто церковне свято Маковейських мучеників), 14 серпня святити квіти. У їх китиці, зважаючи на назву свята, вкладали й головку маку, який опісля вживали на Різдво до куті. Квіти несли святити дівчата, а діти несли по кілька штук всякої городини.

І знов у той же день "Маковія" припадають роковини хрещення України. Ми щораз ближче року, в якому ця дата сповнить ціле тисячоліття християнства України, - (1988), і тому день цей варто пам'ятати та святоково відзначати. Тисячоліття християнства - це одночасно тисячоліття існування нас, як повноправного народу в колі народів християнської культури.

У свято Преображення (Спаса), 19 серпня, святити овочі та мед. Існувала думка в народі, що до Спаса не вільно їсти ні цьогорічних овочів, ні меду. Якщо хто поважився б це зробити, Мати Божа не дасть на тому світі овочів покійним дітям з його родини. Свяченими овочами всі радо ділилися, головно з тими, що не мали садів.

Святити теж квіти та зілля у свято Першої Пречистої (28 серпня). Посвячені квіти мали велику силу, вони могли лікувати різні недуги, а покійним їх клали в домовину.

§ МВСЮЖАНИНГІК АБИ .Ї.

ПІД ЧАС ВІДПОЧИНКУ НА ПРИРОДІ СТЕРЕЖІТЬСЯ УКУСІВ КОМАХ ТА ЗМІЙ

Із пробудженням природи починає прокидатися і тваринний світ. А із настанням теплої весняної погоди на любителів відпочинку за містом може чекати різного роду небезпека, в тому числі й укуси змій та комах.

Бережіться змій!

Зазвичай змії тікають від людей. У них поганий зір, слух, але своїм тілом вони дуже добре вловлюють коливання землі на достатньо великій відстані (до 10-15 метрів). Почувши кроки, стукіт, голоси, змії одразу ховаються в нори або відповзають подалі. Проте в спеку це відчуття притуплюється, вони стають ледачими, малорухливими. Змії гріються на сонці, тому люди можуть легко наступити на них. А кусають вони, як правило тільки тоді, коли на них наступили чи намагалися впіймати. Побачивши змію, в жодному разі не намагайтеся її вбити. Не панікуйте! Не робіть різких рухів. Потихеньку обійдіть змію: так краще і для вас і для неї.

Захворювання від укусів комах і тварин

Небезпечними комахами для людини є скорпіон, каракурт і кліщі. Укуси осі, бджоли є менш небезпечними. Розрізняють токсичну дію отрути і алергічні реакції на них, що можуть протікати вкрай важко.

Джерелом сказу для людини є хворі на це особливо небезпечно інфекційне захворювання теплокровні тварини та гризуни.

Перша медична допомога при укусі каракурта

Після укусу каракурта, протягом 10-20 хв., виникає картина загальної інтоксикації: з'являється різко виражена м'язова слабкість, хитка хода, болі в кінцівках, попереку і животі. Обличчя гіперемоване, температура тіла підвищується до 38-39 °С, з'являється тремтіння, пітливість. Хворі не можуть встати на ноги, кричать від болю, кидаються в ліжку. Іноді бувають затримки кало- і сечовипускання. Місцеві ознаки укусу відсутні. Ознаки інтоксикації тривають від 4 до 12 днів. Прогноз сприятливий.

Перша допомога до прибуття лікаря: постраждалому дають пити, зігрівають кінцівки і тіло грілками. При затримці дефекації показана клізма, при затримці сечовипускання - катетеризація.

Перша медична допомога при укусах осі і бджіл

При укусах осі і бджіл необхідно видалити жало з ранки, накласти холодну примочку на уражене місце. При гіперреактивних проявах не-

обхідно відправити постраждалого до медичної установи для проведення інтенсивної антиалергічної терапії.

Перша медична допомога при укусі кліщів.

Кліщі - кусючі вампіри, небезпечні тим, що здатні передавати різні інфекційні захворювання, в тому числі й кліщовий енцефаліт-запалення головного мозку, що може призвести до смерті.

Звичайно, не всі кліщі є носіями інфекційних хвороб, але відрізнити носія від здорового неможливо. Такі дослідження в країні проводяться тільки у Львівському науково-дослідному інституті епідеміології й гігієни, куди повинні відправити комаху для такого визначення.

Слід пам'ятати, що кліщі активні із середини травня до кінця вересня. Піки активності їх у травні й у серпні. Улюблене місце їхнього перебування - звернені до півдня сонячні схили, покриті кущами висотою від 5 см до 1 метра. Як правило, людину, що йде лісом, кліщі атакують на рівні його гомілок, колін і стегон. Улюблені місця прикріплення кліщів - вуха, шия, пахва, живіт, пах, внутрішня сторона кистей і стегон.

У травні святкують свій
День народження:

Тютюнник Микола Миколайович 03.05
Вижга Микола Васильович 22.05
Захар'яш Анатолій Порфирівич 24.05
Кучинська Ірина Анатоліївна 18.05
Чорна Олена Михайлівна 08.05
Пахалюк Олена Миколаївна 19.05
Сторчак Катерина Іванівна 11.05
Колісник Наталія Олександрівна 19.05
Войтюк Наталія Станіславівна 23.05
Непийвода Максим Васильович 18.05

У червні святкують свій
День народження:

Дмитрик Олександр Дмитрович 04.06
Дриманова Алла Анатоліївна 03.06
Кравець Валентина Владиславівна 04.06
Олійник Любов Михайлівна 06.06
Жила Наталя Петрівна 08.06
Дубик Олена Володимирівна 09.06
Тихоненко Володимир Васильович 09.06
Ящук Сергій В'ячеславович 13.06
Мілецька Ірина Леонтіївна 13.06
Гонтар Віктор Володимирович 14.06
Діденко Олена Василівна 30.06

*Хай ладиться скрізь:
на роботі, в родині,
Щоб радісний настрій
у серці не згас,
Все світле, гарне,
що треба людині,
Нехай неодмінно
приходить до Вас!
Хай щастя приходить
і ллється рікою,
Хай горе обходить
завжди стороною,
Хай доля дарує
Вам довгі літа,
А в серці завжди
хай живе доброта!*

Правила поведінки на воді

поможе відновити еластичність м'язів; утримуйтеся від далеких запливів: переохолодження - головна причина трагічних випадків. На рівнинних річках є багато ям і вирів. Вони підступно зустрічаються біля піщаних кос, під берегом, де особливо любляють купатися діти.

Особливості під час купання в гірських річках.

Гірські ріки мають стрімку течію, що може збити з ніг. Дно і

Якщо човен перевернувся, головне - не розгубитися. Навіть коли перекинувся, він і тоді ще певний час тримається на воді, отже, треба зберігати спокій, і до прибуття рятувальників триматися за човен, штовхаючи його до берега. Той, хто добре вміє плавати, у першу чергу, повинен допомогти тому, хто не вміє, підтримувати його на плаву. Рятувати треба спочатку одного потопачого, а потім іншого, допомогти вплав одночасно кільком людям неможливо. Під час катання дітей необхідна присутність дорослого в кожному човні. Він мусить уміти керувати судном, добре плавати, знати прийоми надання невідкладної допомоги постраждалим на воді. Основною причиною загибелі людей на воді є страх. У більшості випадків тонуть люди, котрі вміють плавати, із самовпевненістю запливають далеко від берега. Там вони можуть потрапити у потік холодної води. Тоді починає зводити ноги і хапає корч. У цій ситуації головне - не злякатися. Треба зануритися у воду і сильно потягти рукою на себе ступню за великий палець.

Будьте дуже обережні під час відпочинку на воді, щоб він був для Вас і Ваших дітей безпечним, весь час суворо дотримуйтеся порад рятувальників!

За матеріалами МНС України. (<http://mns.gov.ua/advices/18.ua.php>)

За вікном літо. Все більше хочеться покинути квартиру й вирушити на природу, здебільшого до лісу або річки. Тому на часі говорити про воду, а точніше про правила поведінки людей на водоймах, аби відпочинок приносив радість. Усім відомо, що вода - чудодійний засіб оздоровлення організму. Купання дає людині фізичне та моральне задоволення, допомагає позбутися стресів. Але, на жаль, для деякого відпочинку біля води закінчується трагедією.

Як уникнути трагедії на воді?

Варто пам'ятати, що основними умовами безпеки є правильний вибір і обладнання місць для купання; навчання дорослих та дітей плаванню, суворе дотримання правил поведінки під час купання і катання на плавзасобах, постійний контроль за дітьми у воді з боку дорослих.

Відпочинок на воді допускається тільки у спеціально відведених місцевими органами влади та обладнаних для цього місцях. Безпечніше відпочивати на воді у світлу частину доби. Купатися дозволяється в спокійну безвітряну погоду при температурі води не менше +18, повітря не нижче +24.

Не лізьте у воду в незнайомому для вас місці, уникайте води із швидкою течією, не заходьте у воду напідритку, ніколи не плавайте наодинці, особливо якщо не впевнені у своїх силах; купаючись на "дикому пляжі" чи у незнайомому місці - не пірнайте з берега, гірки, дерева; у воду слід входити неспішно, обережно пробуючи дно ногою; купатися краще там, де є рятувальні служби; особливо слідкуйте за дітьми: їхня поведінка у воді непередбачувана; до плавок потрібно прикріплювати шпильку, якщо далеко від берега і судом зведе руку чи ногу, укол шпилькою до-

береги таких річок кам'яністі, тому можна отримати важкі травми при падінні. Можна впасти, підслизнувшись на мокрому і слизькому камені, коли тільки входиш у воду.

На морі треба завжди зважати на хвилі, які можуть перевернути людину при вході у воду. Не намагайтеся плисти проти хвилі. Варто бути обережними біля водорізів. Не пірнайте з них, бо можна впасти - вони дуже слизькі від водоростей. Не запливайте за буйки! Великою бідою може обернутися пірнання на мілководді або в незнайомих місцях. У таких випадках можливі травми шийного відділу хребта з пошкодженням спинного мозку.

Абітурієнти 2010

Наша мета – налагодження зв'язків між учнями училища і школярами міста Вінниці та області, інформування населення про навчальний заклад, про відпочинок та дозвілля учнів нашого училища. А також редакційний колектив робить все для того, щоб сприяти становленню громадської позиції молоді, розвиваючи творчі здібності кожного. Афанасій Фет написав: «Учись у них – у дуба, у берези...». Так, людям сьогодні, як і тисячі років тому, є чому повчитися у природи. У природі виживає найсильніший. У нашому житті досягає успіху той, хто постійно самовдосконалюєть-

ся та невпинно йде до своєї мети. У природі кожна тварина турбується про своє виживання. Наші сучасники роблять все, аби жити добре, жити гідно, так, щоб діти пишалися своїми батьками. Майже всі розуміють, що жити, цінуючи те, що маєш, та прагнути досягти більшого – це і є проста життєва мудрість, продиктована самою природою людини.

Тож вам, шановні учні, школяри, бажаємо понад усе цінувати свої таланти, шукати можливості для їх реалізації та використовувати ці шанси на всі 100 %. Зробіть правильний вибір. Будьте мудримися. Хай Вам щастить!

Від редактора
"Молодіжного вісника"

Зроби свій вибір!

Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище запрошує на навчання

2002 рік - бронзова медаль у номінації «Інноваційні технології у навчанні».
2003 рік - бронзова медаль у номінації «Комп'ютеризація та інформатизація навчального процесу».
2005 рік - бронзова медаль у номінації «Упровадження профільного навчання в загальноосвітній школі».
2006 рік - срібна медаль у номінації «Комп'ютеризація та інформація навчання у загальноосвітній школі та профтехучилищі».
2007 рік - ДПТНЗ «ВМВПУ» увійшов до 100 найкращих ПТНЗ України
2009 рік - срібна медаль у конкурсі інноваційних розробок.
2010 рік - золота медаль у номінації "Розробка та впровадження інноваційних технологій навчання у ПТНЗ".

На базі 9 класів

Термін навчання - 2 роки 10 місяців

Юнаки та дівчата

1. «Бармен. Офіціант» .
2. «Кухар. Кондитер».
3. «Кухар. Офіціант».
4. «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів».
5. «Оператор комп'ютерного набору. Обліковець».
6. «Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки».

Юнаки

7. «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин».
8. «Кабельник-спаювальник. Електромонтер лінійних споруд електрозв'язку та проводового мовлення».

Дівчата

9. «Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку».
10. «Секретар. Оператор комп'ютерного набору». «Секретар. Оператор поштового зв'язку» .
12. «Оператор електрозв'язку . Оператор поштового зв'язку».
13. «Кухар. Кондитер», «Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки»

За цими напрямками будуть фор-

муватися групи з числа молоді, які мають вади слуху.

На базі 11 класів

Термін навчання - 10 місяців

Дівчата

1. «Секретар. Оператор комп'ютерного набору».
2. «Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку».
3. «Секретар. Оператор поштового зв'язку».
4. «Оператор електрозв'язку. Оператор поштового зв'язку».
5. «Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки».

Юнаки

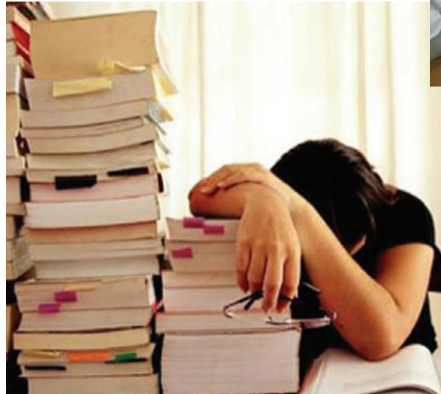
6. «Кабельник-спаювальник. Електромонтер лінійних споруд електрозв'язку та проводового мовлення»
7. «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів».
8. «Кухар. Кондитер».
9. «Кухар. Офіціант».

Термін навчання - 1 рік 5 місяців

10. «Оператор комп'ютерного набору. Обліковець» .
11. «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин» (юнаки).
12. Агент з постачання - 10 місяців

На III ступінь навчання

На базі робітничої професії з отриманням диплома молодшого спеціаліста (позабюджетне навчання)
1. Комерційна діяльність - 1 рік 6 місяців

Учніотримують стипендію в розмірі 200 гривень

Свідоцтво про реєстрацію Серія ВЦ № 696-54-Р Редакція: (0432) 27-45-64

Назва видання: Молодіжний Вісник Відділ розповсюдження: (0432) 27-45-64 Тираж: 1300 шт. Рекомендована ціна: договірна Видавець та засновник: «ВМВПУ»

Редакційна колегія «ВМВПУ» Редактор: Тютюнник М.М. Літ. редактор: Ластівка І.В., Боровська В.В., Драчук Н.В., члени учнівського самоврядування Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П. Адреса редакції та видавця: м. Вінниця, вул.Червоноармійська,5

- Статті публікуються в порядку обговорення.
- Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей.
- Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються.
- Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції

Віддруковано в друкарні ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова, 12а. Телефон: (0432) 63-07-97, 63-50-55 Тираж 1300 прим. З а м о в л е н н я № 10 09 04